

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האזנה

B48148@gmail.com

המתנה

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 118

פרשת קרח תשפ"א

ענין 'הדש תמוז' - עם לקוטי תפלות

פרשת קרח

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (במדבר טז, א)

א. לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים לסעודה ו,

סה-סו-סז-סח-סט (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, פי

מרחקם ינהגם) - וזה בחינת (במדבר טז, א): "ויקח

קרח", "ואתפלג קרח" (תרגום אונקלוס) - שחלק בין

בחינת: "איה מקום כבודו" (קדשת מוסף שבת; תקוני-

זהר), לבחינת: "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג).

פי עקר תקון כל המצוות ועבודת ישראל, הוא לכלל

ולקשר העולמות יחד.

[עליון בתחתון ותחתון בעליון - שיהיה ה'בן' כלול מבחינת

'תלמיד', וכן ה'תלמיד' יהיה כלול מבחינת 'בן' - כדי שיהיה להם

'יראה'.

פי ה'בן', שהשגתו בחינת "מה", "מה חמית" וכו', אם-כן לא יהיה

לו 'יראה' כלל, מאחר שאינו רואה כלל כבודו יתברך, על-כן

צריך להראותו קצת מההשגה של בחינת ה'תלמיד', בחינת "מלא

כל הארץ כבודו" - כדי שיהיה לו 'יראה'.

וכן ה'תלמיד' שהשגתו בחינת: "מלא כל הארץ כבודו", צריך

להראות לו קצת מההשגה של בחינת ה'בן', דהיינו: בחינת "מה" -

כדי שלא יתבטל במציאות, ויהיה לו 'יראה'].

אבל אסור לכנס בזה הדעת בקשיות ותרוצים שהם
למעלה משכלו, רק לבטל דעתו נגד אבותינו, ונגד
הצדיקי-אמת הממשיכין זה הדעת בכל דור ודור,
להודיע לבני-האדם פי "מלא כל הארץ כבודו",
ולכללו בבחינת "מה".

ו'קרח' מחמת גסותו, פגם בזה מאד, ונכנס
בקשיות שהם למעלה משכלו, עד שכפר בעקר,
על-ידי שעשה פרוד בין בחינת מ"ה לבחינת 'מלא'.

וכל-זה היה מחמת גסותו, "שקנא עצמו בנשיאות
אליצפן" (במדבר-רבה יח, ב), ורדף את הכבוד. ובזה
פגם בכבוד השם-יתברך אשר כל הארץ מלא כבודו.

וצריך כל אדם: לבטל כבודו פגם כבוד המקום,
ולמעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום וכו'
(לקוטי-מוהר"ן ח"א ז). ו'קרח' פגם בזה מאד, עד שכפר
בעקר. ועל-כן אמר אז 'משה ואהרן' (במדבר טז, יא):
"מה הוא" - "מ"ה' דיקא".

ועל-כן חלק על ציצית, ועקר על 'תכלת'
שבציצית (במדבר-רבה יח, ג) - כי 'תכלת, הוא חבור
שהו ולבן" (זהר בראשית נא: לקוטי-מוהר"ן ח"א יח, ז),

בחינת 'פְּלִיּוֹת הַנִּלְוִי'. 'שְׁחַר' בחינת 'חֲשָׁד', בחינת 'עֵמֶק הַמְּשָׁג', בחינת 'אִי"ה', בחינת (הקדמת-הזמר א): "מִזֶּה חֲמִית" וכו'. 'לְבָן' בחינת 'הַתְּגִלּוֹת', בחינת: "מִלֵּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" - שְׁצָרִיכִין לְכַלֵּם יחד - ו'קָרַח' פָּגַם בְּזֶה בְּנִלְוִי.

וְעַל־כֵּן מִסֹּר לוֹ 'עֲבוּדַת הַקְּטָרֶת'. וְאָמַר לוֹ: "שְׂסִים־הַמּוֹת נִתּוֹן בְּתוֹכֵךְ שְׂבוּ נִשְׂרְפוּ נָדָב וְאֲבִיהוּא" (במדבר-רבה יח, ח). כִּי כָּל הַקְּרִבָּנוֹת הֵם בְּחִינַת 'פְּלִיּוֹת הַנִּלְוִי', אֲבָל "אֵין לָךְ הַבֵּיב מִן הַקְּטָרֶת" (שם), שְׁעָקַר הַהֶתְקַשְׁרוֹת עַל־יְדוֹ. וְעַל־כֵּן נִקְרָא 'קְטָרֶת' לְשׁוֹן 'קֶשֶׁר', כִּי 'קְטָרֶת' יוֹרֵד לְמִטָּה לְמִטָּה מְאֹד, לְהַעֲלוֹת מֵעֵמֶק עֵמֶקִי הַקְּלֻפּוֹת וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת מִזֶּה שְׁאָמְרוּ רַז"ל (במדבר-רבה יח, ח): "שְׁקָרָה עֵינֵי הַטְּעוֹת, רָאָה שְׁלִשְׁלֹת גְּדוּלָה יוֹצֵאָה מִמְּנוֹ, שְׂמוּאֵל וּבְנָיו, וְכ"ד מִשְׁמֵרוֹת" וכו'.

הֵינּוּ: כִּי עַל־יְדֵי־זֶה טְעָה וְהִתְלַבֵּשׁ הַיִּצְרָה־רַע אֲצִלּוֹ בְּמַצּוֹת כְּדָרְכּוֹ (כְּמוֹ שְׂמִבְּאֵר בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א סימן א). כִּי סָבַר: שְׂכַבּוּד הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְגַלוֹת "כִּי מִלֵּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", רָאוּי לְהִיטֵב עַל־יְדוֹ, מֵאַחַר שֶׁזֶה הַכְּבוֹד צָרִיכִין לְגַלוֹת מְדוּר לְדוּר (כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה). שְׂבִשְׂבִיל זֶה צָרִיכִין לְהַשְׁאִיר 'בְּנִים וְתַלְמִידִים' שֶׁהֵם ה'חֲלִיפּוֹת' וְכו' בְּנִלְוִי.

עַל־כֵּן סָבַר, מֵאַחַר שֶׁהוּא רוֹאֵה שְׂמִמְנוֹ יֵצְאוּ דוֹרוֹת קְדוֹשִׁים שֶׁל צְדִיקִים כְּאִלּוֹ שֶׁיִּגְלוּ כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהֵם שְׂמוּאֵל וְכו' - שְׂבִיבֵי־אֵי מַגִּיעַ לוֹ כָּל הַגְּדֻלָּה וְהַכְּבוֹד שֶׁל הַנְּשִׂאוֹת, כִּי בְּאֵמֶת זֶה הַצְּדִיק שְׁצָרִיךְ לְהֵאִיר הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ בְּעוֹלָם, בּוֹדֵאֵי רָאוּי שֶׁיְהִיָּה לוֹ כָּל הַכְּבוֹד שֶׁיְבוֹאוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֵלָיו לְכַבְּדוֹ, כְּדֵי שִׁיּוּכְלוּ לְקַבֵּל מִמְּנוֹ תּוֹרָה וְדַעַת עַל־יְדֵי־זֶה. כִּי שְׂרֵש־הַתּוֹרָה הוּא 'כְּבוֹד־דְּקָדְשָׁה' וְכו'.

אֲבָל זֶה הַצְּדִיק שְׂמִקְבֵּל הַכְּבוֹד, צָרִיךְ שֶׁיְהִיָּה עָנוּ גְּדוֹל בְּתַכְלִית בְּבְחִינַת 'מִשָּׁה', וְיְהִיָּה בּוֹרַח מִן הַכְּבוֹד בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, וְלֹא יִקְבֵּל הַכְּבוֹד לְעַצְמוֹ, רַק לְמַעַן כְּבוֹד הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, כְּדֵי שִׁיּוּכֵל עַל־יְדֵי־זֶה לְהֵאִיר הַדַּעַת בְּעוֹלָם מְדוּר לְדוּר.

וְקָרַח טְעָה בְּזֶה - שְׂרָאָה: שֶׁיֵּצְאוּ מִמְּנוֹ דוֹרוֹת צְדִיקִים שֶׁיִּתְגַּלֶּה כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ עַל־יְדָם. וְסָבַר: שֶׁהַדַּעַת־הַקְּדוֹשׁ שֶׁלָּהֶם לְגַלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, יְהִיָּה נִמְשָׁךְ עַל־יְדוֹ. וְעַל־כֵּן אָמַר: "שְׂרָאוּי לוֹ כָּל הַכְּבוֹד" - כְּדֵי שִׁיּוּכֵל לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת מְדוּר לְדוּר בְּנִלְוִי.

אֲבָל בְּוִנְתּוֹ - לֹא הִיָּתָה לְשָׁמַיִם, כִּי־אִם בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עַצְמוֹ, אֲבָל הוּא הָיָה חָזֵק בְּדַעַתוֹ וְנִכְנַס לְאוֹתוֹ חֲזָקָה שֶׁהוּא יִמְלֹט, מֵאַחַר שֶׁרָאָה שְׁלִשְׁלֹת כְּזֹאת שֶׁיֵּצְאוּ מִמְּנוֹ, שֶׁיִּשְׁתַּלְשַׁל מִמְּנוֹ דוֹרוֹת קְדוֹשִׁים שֶׁיִּמְשִׁיכוּ דַעַת כְּזֶה בְּעוֹלָם.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְעָה כָּל־כָּף - עַד שְׂמַרְד בְּמִשְׁה־רַבְנּוֹ שְׂמַמְנוֹ כָּל הַמְּשַׁכֵּת הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְחָלַק עָלָיו. וְאָמַר (במדבר-רבה יח, ו): "כִּלְמָה שְׂמַעוּ מִסִּינֵי אֲנִכִּי" וכו' - כְּאִלּוֹ 'קְבֻלַּת־הַתּוֹרָה' שֶׁהוּא עָקַר הַמְּשַׁכֵּת הַדַּעַת, יִרְשׁוּ כִּלְמָה מֵאֲבוֹתֵיהֶם מֵעַצְמָם, שֶׁלֹּא עַל־יְדֵי כַּחוֹ שֶׁל 'מִשְׁה־רַבְנּוֹ'.

וּבְזֶה טוֹעִים הַרְבֵּה גַם בְּדוֹרוֹת הָאֵלּוּ, כְּאִלּוֹ הַתּוֹרָה הוֹלְכַת בִּירְשָׁה וְכו' וכו'. וְאִפְלוּ עָתָה בְּדוֹרוֹת שְׂאֵחַר 'מִתַּן־תּוֹרָה', אִי־אֶפְשֶׁר לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת־הַקְּדוֹשׁ, כִּי־אִם עַל־יְדֵי גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֵשִׁים־יִתְבָּרַךְ שׁוֹלַח בְּכָל דוּר וְדוּר, וְכַמוֹכֵן לְמִשְׁבִּיל מִכָּל הַמַּעֲשִׂיּוֹת שֶׁעָבְרוּ בְּיִשְׂרָאֵל בְּכָל דוּר וְדוּר עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

וְקָרַח פָּגַם בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, מִחֲמַת שֶׁצָּפָה שְׂדוֹרוֹת קְדוֹשִׁים יֵצְאוּ מִמְּנוֹ וְכו' - עַל־כֵּן סָבַר שֶׁהוּא הַשִּׁיג הַדַּעַת, וְרָצָה לְהַבִּין הַכָּל, וְנִכְנַס בְּקִשְׁיוֹת שֶׁהֵם 'לְמַעַלְה־מִהֲזִמּוֹן', עַד שֶׁכָּפַר בְּמִשָּׁה וּבַתּוֹרָתוֹ, עַד שֶׁכָּפַר בְּעַקְרָהּ.

וְזֶה שְׁאָמְרוּ רַז"ל (סנהדרין קטז: - על בְּמִדְבָר טז, א): "וַיִּקַּח קָרַח" - "שֶׁעָשָׂה קָרַח בְּיִשְׂרָאֵל". וְדָרְשׁוּ שֵׁם כָּל שְׂמוֹת אֲבוֹתָיו הַקְּדוֹשִׁים עַל קָרַח לְגִנְאֵי. וְכַמוֹ שֶׁפְּתוּב שָׁם: "בֶּן יִצְחָר" - "שֶׁהִרְתִּיחַ כָּל הָעוֹלָם בְּצַהָרִים". וְכֵן "בֶּן קָהָת" וכו'. וְהַקְּשָׁה: "לְכַתֵּב בֶּן יַעֲקֹב שֶׁעָקַב" [עַצְמוֹ לְגִינְאָם]?! - וְהוּא כְּאִלּוֹ, לְמָה לְכַתֵּב שֵׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁל 'יַעֲקֹב' גַּם־כֵּן לְהַפְכוֹ לְגִנְאֵי לוֹ?!

אֲךָ 'קָרַח' בְּמַחְלֻקְתוֹ גָּרַם: שֶׁלֹּא דֵי שֶׁהַדַּעַת שֶׁל בְּנָיו לֹא יְהִיָּה נִמְשָׁךְ לְבְנָיו עַל־יְדוֹ, כִּי־אִם עַל־יְדֵי מִשָּׁה וְתַלְמִידָיו יְהוֹשִׁעַ וְהַזְקֵנִים וְכו' - אֲךָ גַּם פָּגַם וְכָרַת וְעָקַר עַצְמוֹ מִהַדַּעַת־הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֲבוֹתָיו הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁכָּל הַדַּעַת שֶׁלָּהֶם נִהְפָּךְ אֲצִלּוֹ לְרָעָה, בְּחִינַת (תענית ז): "לֹא זָכָה־נַעֲשִׂית לּוֹ סִם־הַמּוֹת". עַד שֶׁכָּל שְׂמוֹתֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהוּא הַדַּעַת שֶׁכָּלוּל בְּהֵשֵׁם שֶׁלָּהֶם, הִפָּךְ הַכָּל עַל־עַצְמוֹ לְרָעָה.

ועל־פּוֹן הַקֶּשֶׁה: "וּלְכַתֵּב גַּם בְּפִי יַעֲקֹב, וַיְהִי נִדְרָשׁ עָלָיו גַּם־פֶּן לִגְנָאִי"? - כִּי בּוֹדָאִי פָּגַם גַּם בְּשֵׁרֵשׁ הַדַּעַת שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁמִּמֶּנּוּ הִתְחַלַּת יְחוּם יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּקְרָאִים בָּלָם "בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל".

וְהַשִּׁיב: "יַעֲקֹב בִּקֵּשׁ עַל הַדָּבָר (בְּרֵאשִׁית מַט, ו:ו): 'בִּקְהָלָם אַל תַּחַד בְּבַדִּי'" - הֵינּוּ: שְׂזָה הָיָה נִפְלְאוֹת הַכַּחַשׁ שֶׁל 'יַעֲקֹב־אֲבִינּוּ', שֶׁהִמְשִׁיךְ בְּזַרְעוֹ קִדְשֵׁת הַדַּעַת הַזֶּה, בִּקְדוּשָׁה חֲזָקָה כְּזֹאת, שֶׁאִפְלוּ אִם יִהְיֶה אֵיזָה מְזַרְעוֹ פּוֹגֵם בְּדַעַתוֹ מְאֹד, אֲף־עַל־פִּי־כֵן לֹא יִהְיֶה נִפְסָק חֲסִי־שְׁלוֹם הַדַּעַת מְזַרְעוֹ, כִּי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יִקּוּמוּ צְדִיקִים שְׂיֵאִירוּ דַּעְתוֹ בְּעוֹלָם.

וְעַל־פּוֹן בִּקֵּשׁ מֵהַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ, וּפְעַל: שֶׁאִפְלוּ בְּשִׁקְרָה יִרְצֶה לַעֲקֹר אֶת הַכָּל חֲסִי־שְׁלוֹם, לְבַטֵּל הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ הַזֶּה חֲסִי־שְׁלוֹם - אֲף־עַל־פִּי־כֵן לֹא יוּכַל לִפְגֹּם בְּשֵׁרֵשׁ־הַדַּעַת שְׁלוֹ, שֶׁהוּא 'כְּבוֹד הַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מַט, ו:ו): "בִּקְהָלָם אַל תַּחַד בְּבַדִּי".

"כְּבַדִּי" דִּיקָא - כִּי כָּל שְׂרָשֵׁי הַנִּפְשׁוֹת הֵם 'כְּבוֹד הַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ', כִּי "הַכָּל נִבְרָא לְכְבוֹדוֹ", וַיַּעֲקֹב כָּלוּל מִכָּל הַכְּבוֹד שֶׁהוּא שְׂרָשׁ כָּל הַנִּפְשׁוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ וְכוּ'.

וּבַעֲצָם כַּחוֹ פְּעַל כְּלִי־כֶד: שֶׁקִּדְשֵׁת זָרְעוֹ לֹא יִפְסָק לְעוֹלָם, שֶׁכָּל זָרְעוֹ עַד הַסּוֹף, בָּלָם יִכִּירוּ וַיִּדְעוּ אֶת הַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ, וַיִּמְשִׁיכוּ הַדַּעַת־הַקְּדוּשׁ מְדוֹר לְדוֹר לְעוֹלָם.

עַד שֶׁאִפְלוּ אִם אַחַר כְּמָה דוֹרוֹת יִהְיֶה נִמְצָא אֵיזָה רִשְׁעֵ מְזַרְעוֹ שֶׁיִּרְצֶה לְהַכְרִית עֲצָמוֹ מִשְׂרֵשׁ הַדַּעַת־הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, כְּמוֹ 'קִרְחָ'. אֲף־עַל־פִּי־כֵן לֹא יוּכַל לַעֲקֹר פִּי־אִם אֶת־עֲצָמוֹ - אֲבָל דוֹרוֹתָיו שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ, יִהְיֶה נִשְׂאָר בָּהֶם נִקְדַּת קִדְשָׁתוֹ, 'קִדְשֵׁת הַדַּעַת' הַנִּזְכָּר, שֶׁהוּא 'כְּבוֹד הַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ', עַד שֶׁסּוֹף כָּל סוֹף יִתְגַּלֶּה גַּם־כֵּן עַל־יְדֵי זָרְעוֹ שֶׁל זֶה הַרִשְׁעֵ וְהַכּוֹפֵר - קִדְשֵׁת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ וְכוּ'.

וְזֶה הָיָה כָּל 'עֲנִין קִרְחָ' - שְׁעַל־יְדֵי תַאֲוֹת כְּבוֹד עֲצָמוֹ, חָטָא מְאֹד וּמִרְדַּ כְּנֶגֶד 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ', שֶׁמִּמֶּנּוּ כָּל הַמְּשַׁכֵּת הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ בְּעוֹלָם, לְגַלּוֹת כִּי "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" - עַד שֶׁכָּפַר בְּעַקְרָהּ.

וְכָל חֲזָקַת טְעוּתוֹ, הִיָּתָה עַל־יְדֵי בְּנָיו, "שִׂרְאָה שֶׁלְשָׁלַת גְּדוּלָה יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ" כְּנִל. וְעַל־יְדֵי־זֶה

נִתְעָה מִסְבָּרָא לְסְבָרָא שֶׁל שְׂקָרִים וְטְעוּתִים, עַד שֶׁכָּפַר בְּכָל תּוֹרַת מֹשֶׁה, וּבִקֵּשׁ לַעֲקֹר אֶת הַכָּל, עַד שֶׁגָּרַם שֶׁעַקֵר אֶת־עֲצָמוֹ מִכָּל קִדְשֵׁת אֲבוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים וְכוּ'. וְעַל־פּוֹן נִדְרָשׁוּ עָלָיו כָּל שְׁמוֹתָם לִגְנָאִי וְכַנִּל, כִּי אֲצָלוּ נִהַפְךָ הַכָּל לִגְנָאִי וְכַנִּל.

אֲבָל כִּפִּי עֲצָם פָּגַמוּ הָיָה רְאוּי: שֶׁיִּהְיֶה נִכְתָּב גַּם "בְּנֵי־יַעֲקֹב", וְלִדְרָשׁוֹ לִגְנָאִי עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל בְּגִמְרָא הַנִּזְכָּר, כִּי הוּא רָצָה לַעֲקֹר עֲצָמוֹ מִתְחַלַּת שְׂרֵשׁ קִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא 'יַעֲקֹב־אֲבִינּוּ'.

אֲךָ יַעֲקֹב בִּקֵּשׁ עַל הַדָּבָר: "בִּקְהָלָם אַל תַּחַד בְּבַדִּי" כְּנִל - הֵינּוּ: שֶׁעֲצָם קִדְשֵׁת נִקְדַּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, תִּהְיֶה מִסְתַּתַּרַת וּמִתְעַלְמַת אַז, וְלֹא יוּכַל לְהִגִּיעַ פָּגַמוֹ לְשֵׁם, כְּדֵי שֶׁתּוּכַל הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת לְהִתְלַבֵּשׁ בְּבָנָיו לְעוֹרְרֵם בְּתִשְׁבּוּבָה, בְּתוֹךְ עֲצָם הַמְּחַלְקַת הַגְּדוּלָה הַזֹּאת.

וְכֵן הָיָה: שֶׁבְּתוֹךְ הַרְעֵשׁ הַגְּדוּל שֶׁל הַבְּלִיעָה, שָׁבוּ בְּתִשְׁבּוּבָה בְּכַחוֹ הַזֶּה, "וַיִּנְתַּבְּצָר לָהֶם מְקוֹם בְּגִיהֵנָם" (בְּמִדְבָּר־רַבָּה יח, כ).

עַד שֶׁמָּהֶם יֵצְאוּ: כָּל הַשְּׁלִשְׁלַת הַגְּדוּלָה שִׂרְאָה קִרְחָ, שֶׁהֵם הַדּוֹרוֹת הַקְּדוּשִׁים, 'שְׁמוּאֵל' וְכוּ', שֶׁגָּלוּ אֲלִקּוּתוֹ בְּעוֹלָם.

אֲבָל לֹא בְּכַחוֹ שֶׁל קִרְחָ - כִּי הוּא "נִאֲבַד מִתּוֹךְ הַקְּהָל" (בְּמִדְבָּר טז, לג), כִּי "נִשְׂאָר 'קִרְחָ' מִכָּאֵן וּמִכָּאֵן" (בְּבֵא־קִמָּא ס:), כִּי עַקֵר עֲצָמוֹ מֵאֲבוֹתָיו, וְכָל שְׁמוֹתָם הַקְּדוּשִׁים נִדְרָשׁוּ עָלָיו לִגְנָאִי כְּנִל, וְגַם בְּנָיו וְדוֹרוֹתָיו לֹא קִבְּלוּ הַדַּעַת־הַקְּדוּשׁ מִמֶּנּוּ - כִּי אֲדַרְבָּא, הוּא הַסִּית גַּם אוֹתָם, עַד שֶׁגַּם הֵם הָיוּ בְּתוֹךְ הַמְּחַלְקַת בְּתַחֲלָה.

רַק שֶׁבְּכַח תְּפִלָּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, סָבַב הַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ שֶׁנִּתְעוֹרְרוּ בְּתִשְׁבּוּבָה, וְלֹא מִתּוֹ עַד שֶׁיֵּצְאוּ מֵהֶם כָּל הַדּוֹרוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁהִלְכוּ בְּדֶרֶךְ שֶׁל 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ', וְהִמְשִׁיכוּ הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בְּעוֹלָם, לִידַע וּלְהֵאֱמִין בְּהֵשֶׁם כִּי "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ".

וְזֶה שֶׁדְּרָשׁוּ רַז"ל שֵׁם (סְנִיחֵרִין קט:): "וַיִּקַּח קִרְחָ" - "שֶׁעָשָׂה קִרְחָה בְּיִשְׂרָאֵל". 'קִרְחָה' וְדָאִי, כְּמוֹ שֶׁדָּה שִׁישׁ בּוֹ 'קִרְחָת'. שִׁישׁ תְּבוּאָה וּפְרוֹת נִפְלְאִים מִכָּאֵן וּמִכָּאֵן, וּבְאֲמָצַע יֵשׁ 'קִרְחָה' בְּלֹא תְבוּאָה וּפְרוֹת, כְּמוֹ מִדְבָּר שָׁמַם.

וזהו בחינת 'קרח' - שאבותיו היו בלם קדושים, ובניו ודורותיו גם כן צדיקים קדושים, והוא נשאר באמצע כמו 'קרח'ה, ועל כן נקרא 'קרח' וכנ"ל. (עירוש עוד בענין: "ואימתי יזכר שמו פשהן מתחסינן ועומדים על הדוכן").

אך אחר כל אלה צריך כל אחד לדעת: "שהבחירה הפשית תמיד!" - ואפלו אם יהיה לו אבות צדיקים קדושים ונוראים, ואפלו אם עתידיים לצאת ממנו צדיקים, אף על פי כן הוא יש לו בחירה, ואם ייטיב מעשיו, אשרי לו. ואם לאו, אוי לו.

מפלישין פשפומן עליהם לחלק על הצדיקי האמת - אוי לו אוי לנפשו, כי "הנפש החוטאת היא תמות, ואב לא ישא בעון הבן, ובן לא ישא וכו' (יחזקאל יח, ט). וכל זה מובן מ'מחלקת קרח'.

ב. לקוטי הלכות, גבית חוב מהלקוחות ואפותיקי, ה, מאמג (על פי לקוטי מוה"ר ח"ב א,

תקעו ממשלה) - 'קרח' פגם על ידי תאות ההתנשאות והראשות, שזהו בחינת מנהיגות של שקר, "שהתאנה לנשיאות אליצפון" (במדבר רבה יח, ב), מה שלא היה ראוי לזה.

ועל ידי זה חלק על משה רבו, שכל תקונו וחיותו וקיומו על ידו. ועל כן היה ענשו מדה במדה, שנבלע בתוך הארץ בחייו, "וירד חיים שאולה" (במדבר טז, לג) למדרגה התחתונה של שאול.

כי "קרח היה מנושאי הארון" (במדבר רבה יח, ג), ובכחו של משה רבנו היה זוכה להתאחו בכפאי הכבוד, ולעלות על ידי זה מ'המקום' לבחינת 'למעלה מהמקום', אף על פי שמצד מעשיו לא היה ראוי לזה.

אבל גדל פחו של משה היה עצום מאד, עד שהיה יכל לזכות את כל ישראל לזה, וגם קרח היה זוכה לזה.

בפרט שהיה מנושאי הארון העדות, שעל ידו דיקא עולים 'למעלה מהמקום', כי 'מקום הארון אינו מן המדה' (יומא כא. מגלה י: בבא בתרא צט.), כי הוא 'למעלה מהמקום', ועל כן עמד הארון בבית

המקדש על האבן שתיה שהוא נקדת העולם, שדרדך שם עולה המקום, למעלה מהמקום.

אבל פליזה היה זוכה קרח, אם היה מפיר את מקומו איך אינו ראוי לזה מצד מעשיו, רק בכחו של משה רבו.

והיה צריך לקשר עצמו עם כל ישראל באהבה ושלוש גדול, עד שיחזקו זה את זה, שיוכלו להכלל ב'משה רבנו', ובתוך כלל נשמות ישראל.

והיה זוכה בכחו של משה, לכלל בבחינת 'למעלה מהמקום', עד שהיה זוכה: שהיה 'משה רבנו' מעלה על ידו הרבה נפשות, מאחר שזכה אותו להיות מנושאי הארון, שעל ידי זה מעלין 'למעלה מהמקום'.

אבל 'קרח', מחמת גאותו ותאות המנהיגות והנשיאות, "לא הפץ בברכה ותרחק ממנו" (תהלים קט, יז) - כי התקנא במשה ואהרן, ואמר: "שהוא בעצמו יכול לזכות לכל המעלות!"

עד שהסית והדיח פמה ראשי בני ישראל "נשיאי עדה" (במדבר טז, ב), שיחלקו על משה - כי רצה להתאחו עמהם שהם 'ראשי הדור' לחלק על משה, מחמת שידע שכח משה בעצמו, על ידי שמקשר עצמו עם ראשי הדור וכו'.

ועל כן רצה 'קרח' לחלק ראשי הדור מ'משה', ולחלק עליו. ובאמת היתה עת צרה גדולה.

וזהו (במדבר טז, א): "ויקה קרח", "ואתפלג קרח" (תרגום אונקלוס). "שלקח עצמו לצד אחד, להיות נחלק מתוך העדה" (רש"י) - שעל ידי זה החליק והפריד בין 'המקום', ובין 'למעלה מהמקום'.

כי רק 'משה' יכול בכחו לקשר עצמו עם 'שרשי נשמות ישראל', על ידי ראשי הדור האמתיים הפלולים בו וכו'.

אבל 'קרח ועדתו' שהם בחינת החולקים והמתנגדים על האמת שבכל דור, הם ההפך מפל זה וכו', כי "פגמו בבריית", כמו שאמרו חז"ל (במדבר רבה יח, ח): "הם חטאו על נפשותם", ובפרט קרח "שאשתו הטעתו" (שם יח, ד).

ולא די להם בזה - אף גם התנאו הרבה נגד משה, ואמרו (במדבר טז, א): "כי כל העדה בלם קדשים

וּבְתוֹכָם ה' וּמְדוּעַ תִּתְנַשְׂאוּ וְכוּ' - כָּאֵלֹהֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן חַפְצִים חֲסִי־שְׁלוֹם בְּכַבּוּד וְהִתְנַשְׂאוֹת, לְתַאֲוָתָם חֲלִילָה - כִּי הֵם מִהַפְכִים מֵהַפֶּךְ אֶל הַפֶּךְ. - וְעַל־כֵּן הָיָה מִפְּלֵתָם עַל־יַדֵּי 'קִטְרֵת' וְכוּ' וְכוּ'.

וְעַתָּה בּוֹא וּרְאֵה וְהִבֵּן: מַה שָּׂאָבֵד וְהַפְסִיד 'קִרְחָה' וְעַדְתּוֹ עַל־יַדֵּי 'נְאֻתוֹ', וְעַל־יַדֵּי נִסְיוֹן שֶׁל הַמְּנַהֲיגוֹת וְהַנְּשִׂיאוֹת - כִּי הוּא טָעָה, 'מַחְמַת שְׂרָאָה' שִׁשְׁמוֹ אֶל־הַנְּבִיא' וְכָל הַכ"ד מִשְׁמְרוֹת לְוִיָּה' יֵצְאוּ מִמֶּנּוּ" (בַּמִּדְבָּר רַבָּה ית, ח), עַל־כֵּן הִתְנַגְּאָה בְּטַעוֹתָיו וּשְׁטוֹתָיו לְחֻלְק עַל מֹשֶׁה.

אָבֵל "עֵינָיו הִטְעָתוֹ" (שם) - כִּי־אִם לֹא הָיָה חוֹלֵק עַל 'מֹשֶׁה', הָיָה זוֹכֵה לְזֶה מִיַּד בֵּיתֵךְ שָׂאת וְיִתֵּר עֲזָ, אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַבֵּי רַבּוּת פְּעָמִים, וְלֹא הָיָה צָרִיךְ לְסַבֵּל צַעַר קָשָׁה וְמוֹר שֶׁל גֵּיהֶנֶם כָּל־כֶּף יָמִים וְשָׁנִים חֲרִיבָה.

וְעַתָּה סַבֵּל מַה שֶּׁסַּבֵּל אֲלֵפִים שָׁנָה - וְסוּף כָּל סוּף יִהְיֶה עַל־יְתוֹ וְתַקְוָנוֹ עַל־יַדֵּי מֹשֶׁה - כִּי כָּל הַתַּקְוֹן שֶׁל הַלְוִיִּים בְּשִׁיר עַל דוֹכָן עַל־יַדֵּי הַנְּסָכִים וְכוּ', הַכֹּל בְּכַחוֹ שֶׁל 'מֹשֶׁה', שֶׁהוּא תַקְוֹן לָנוּ הַכֹּל. וְסוּף כָּל סוּף אַחַר כָּל הַמְּרִירוֹת דְּמְרִירוֹת שֶׁסַּבֵּל, וְחֲרָפוֹת וּבּוֹשׁוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, יִצְטָרֵךְ לְהַתְּבַיֵּשׁ חֲרִיבָה לְפָנָיו 'מֹשֶׁה' לְקַבֵּל הַתַּקְוֹן עַל־יָדוֹ.

"קְרָאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי שָׁם" (בַּמִּדְבָּר טז, ב)

ג. ח"א קפא - פְּשֻׁמְתַקְשָׁרִים בְּקִשְׁרֵי אֵיזָה אַנְשִׁים עַל אִישׁ אֶחָד, אֶפְלוֹ הוּא חֲשׂוֹב יוֹתֵר מֵהֶם, יְכוּלִים לְהַפִּילוֹ. וְעַקֵּר הַנִּפְלָה: שְׁנוּפֵל לְתַאֲוֹת־נְאוּף' הַשֵּׁם יִצְוִלָנוּ. כִּי נִתְקַבְּצִים חֻלְקֵי הַכְּבוֹד שִׁישׁ לְכָל־אֶחָד מֵהֶם, וְעַל־יַדֵּי־זֶה נִתְבַּטַּל חֻלְק כְּבוֹד שֶׁלּוֹ וְנוֹפֵל עַל יָדָם.

אִם לֹא שָׁזָה הָאִישׁ שְׁחוֹלְקִין עָלָיו הוּא גְדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד, עַד שֶׁחֻלְק כְּבוֹד שֶׁלּוֹ גְדוֹל יוֹתֵר מִכָּל חֻלְקֵי כְּבוֹד שֶׁלָּהֶם בִּיחַד - אֲזִי אֲדַרְבָּא נִתְבַּטַּלִּים הֵם לְפָנָיו.

אָבֵל אִם אֵין גְּדוֹל כְּלִיכָה - יְכוּלִים לְהַפִּילוֹ עַל־יַדֵּי הַקִּשְׁרֵי, אֶפְלוֹ אִם כָּל אֶחָד מֵהֶם נִמְוֹךְ מִמֶּנּוּ. רַק שֶׁלֹּא יִהְיוּ רְשָׁעִים, כִּי "קִשְׁרֵי רְשָׁעִים אֵינּוּ מִן הַמְּנִינִין" (סַנְהֶדְרִין כו, ב), כִּי אֵין לָהֶם חֻלְק בְּכַבּוֹד.

אָבֵל אִם אֵינּוּ רְשָׁע וְיֵשׁ לוֹ חַיּוֹת מִהַנְּפֶשׁ, יֵשׁ לוֹ חֻלְק בְּכַבּוֹד, וְיֻכְלוּ לְהַפִּיל מִי שְׁחוֹלְקִים עָלָיו עַל־יַדֵּי הַקִּשְׁרֵי בְּנִל.

וְעַל־זֶה הִתְפַּלֵּל יַעֲקֹב, שֶׁלֹּא יִזִּיק מִחֻלְקַת קִרְחָה לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ (בְּרַאשִׁית טז, ו): **"בְּקִהְלָם אֶל תַּחַד כְּבוֹדֵי"** - שֶׁלֹּא יִתִּיחַד וְיִתְקַשֵּׁר חֻלְקֵי הַכְּבוֹד שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהֶם, כִּי הֵם הָיוּ "קְרוּאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי שָׁם" חֲשׂוֹבִים (בַּמִּדְבָּר טז, ב). וְכִשְׁלֹא יִתִּיחַד וְיִתְקַשֵּׁר חֻלְקֵי הַכְּבוֹד שֶׁלָּהֶם, בּוֹדָאֵי יוֹכֵל מֹשֶׁה לְעַמּוֹד נִגְדָם לְהַפִּילָם.

וּמָה שָּׂאָמַר: **"כְּבוֹדֵי"** - כִּי יַעֲקֹב' הוּא בְּחִינַת הַכְּבוֹד', כִּי הוּא בְּחִינַת הַנְּפֶשׁ', כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרַאשִׁית מו, כז): **"כָּל הַנְּפֶשׁ הַבָּאָה לְבֵית יַעֲקֹב"**.

ד. ח"ב אד"ה - יֵשׁ שְׁלֹשׁ מִדּוֹת' שִׁמְפִּסְדִּין הַיְרָאָה' הַתְּלוּיָה בְּלֵב'. א) תַּאֲוֹת־מְמוֹן. ב) תַּאֲוֹת־אֲכִילָה. ג) וְתַאֲוֹת־מִשְׁגָּל.

וְלִתְקַן שְׁלֹשׁ מִדּוֹת' אֵלוֹ - הוּא עַל־יַדֵּי הַדְּעַת', לְהַמְשִׁיךְ הַדְּעַת' אֶל הַלֵּב', בְּבַחֲבִינַת (דְּבָרִים ד, לט): **"וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהִשְׁבַּתְּ אֶל לִבְבְּךָ"**.

כִּי הַדְּעַת' הוּא בְּחִינַת "תְּלַת מַחֲיִין" (זֶהָר נְשֵׂא קְלוֹ), וְהֵם בְּחִינַת 'שְׁלֹש־רִגְלִים' וְכוּ', שֶׁבְּכָל רִגְלֵי מִשְׁלֹש־רִגְלִים, נִתְתַּקַּן מִדָּה אַחַת וְכוּ'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר טז, ב): **"קְרוּאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי שָׁם"**. "אַנְשֵׁי שָׁם" - זֶה בְּחִינַת 'שְׁלֹשׁ מִדּוֹת' הַנ"ל - שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד נִקְרָא בְּחִינַת 'שָׁם'.

א) 'מְמוֹן' - כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת כ, ט): **"בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ"**, בְּחִינַת (מִשְׁלֵי י, כב): **"בְּרַפְתָּ ה' הִיא תַעֲשִׂיר"** וְכוּ' בְּנִל.

ב) 'אֲכִילָה' - כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (רוֹת ד, יא): **"וַיִּקְרָא שָׁם בְּבֵית לָחֶם"**.

ג) 'מִשְׁגָּל' - בְּחִינַת (אֶסְתֵּר ב, יד): **"כִּי אִם חָפֵץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם"**.

וְגַם הַיְרָאָה שֶׁבְּלֵב' - הִיא גַם־כֵּן בְּחִינַת 'שָׁם', בְּבַחֲבִינַת (דְּבָרִים כח, נח): **"לְיִרְאָה אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד"**.

וְזֶהוּ בְּחִינַת: **"קְרוּאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי שָׁם"** - שֶׁצָּרִיכִין לְקַרֹּת אֶת הַמוֹעֲדוֹת, הַשְׁלֹש־רִגְלִים', לְתַקַּן הַשְׁלֹשׁ מִדּוֹת' הַנ"ל, בְּחִינַת "אַנְשֵׁי שָׁם".

"ויקהלו על משה ועל אהרן, ויאמרו אליהם רב לכם"
(במדבר טז, ג)

'מחלקת קרח ועדתו' - ועניני 'מחלקת על צדיקים'

ה. ח"א ה, ד; לקוטי-עצות 'מחלקת- ומריבה' א; צדיק ח - צריך להזהר מאד: שלא יבלבל אותו המחלקת שבין הצדיקים, רק יאמין בכלם.

פי כל הבלבולים שבאים בדעתו על הצדיקים מחמת המחלקת שביניהם, ושאר קשיות שקשה לו עליהם - הכל בא עליו מחמת שפגם בטפי מחו, שמחמת זה רוצים לגרשו מן החיים האמתיים והנצחיים, שהם הצדיקי-אמת והנלוים אליהם.

וצריך לחוס על-עצמו, ולקח לעצמו תוכחה ומוסר, מזה בעצמו שנופלים בלבו קשיות על צדיקי-אמת. ועל-ידי-זה דיקא ישוב אל האמת.

ואדרבא, על-ידי-זה דיקא נתעורר ומזכיר את- עצמו: "היכן הוא בעולם!" - ומבין: שזהו הנסיון שלו!

וצריך לעמד בזה הנסיון: שלא ישמע ולא יסתכל על המריבה הזאת! ונתקרב דיקא על-ידי-זה לצדיקים-אמתיים!

[**העצות-המבארות, מחלקת-ומריבה א - צריך להזהר מאד: לא להתבלבל נכח המחלקת בין צדיקים-אמתיים. רק צריך להאמין בכל הצדיקי-אמת שאפשר להתקרב על-ידם להשם- יתברך, והם נוהגים בכל הענינים על-פי התורה והאמת.**

פי כל הבלבולים והקושיות המתעוררים במח האדם על צדיקים- אמתיים, מחמת המחלקת שביניהם - נובעים מחמת שהמח מקלקל מאד מתאוות ומדות-רעות, ובפרט על-ידי קלקול פגם- הברית, הינו הרעורים רעים מן התאוה-הכללית. ומחמת קלקול מחו, תפצות דעותיו הרעות, להרחיקו ולדחותו מצדיקים- אמתיים ומאנשי-אמת המקרבים אליהם.

וכל אדם צריך לדעת: כי את התקון למדותיו ומעשיו - יכול הוא להשיג רק על-ידי התקרבות אמיתית לצדיקי-אמת ולתלמידיהם האמתיים. - ומחמת זאת מתגבר הציר-הרע מאד על כל אדם, בכל מיני תחבולות - שלא לתת לו להתקרב לצדיקי-אמת ולאנשיהם.

עלינו צריך האדם לחוס ולרחם על-עצמו, ולהתבונן היטב. ודוקא על-ידי הבלבולים והקושיות החודרים למחו על צדיקי- אמת ואנשיהם, צריך להתעורר ולקחת לעצמו תוכחה ומוסר לשוב אל השם-יתברך.

פי צריך להתבונן היטב: שהבלבולים והקושיות רוצים להרחיקו מצדיקים-אמתיים ואנשיהם. ועל-ידי התרחקות זו, יכול להשאר

חליה מקלקל במוחו, במדותיו ובמעשיו לנצח. - אבל על-ידי קרוב לצדיקים-אמתיים, וקיום עצותיהם - בודאי יתקן - הן במח, הן במדות, הן במעשים]. [תפלה א]

ו. ח"א ח, ח; לקוטי-עצות 'מחלקת- ומריבה' ו - הרשעים והחולקים על הצדיקים, הם "בחייהם קרויים מתים" (ברכות יח:), כי אין להם רוח-חיים דקדשה, שנמשך רק על-ידי צדיקי-אמת.

ז. ח"א יב, א; לקוטי-עצות 'מחלקת- ומריבה' ז (על-פי 'העצות-המבארות, מחלקת-ומריבה ז) - מה שעל-פי-רב הלומדים [הינו האנשים המקנים כד בשל ידיעתם הרבה בלמוד-התורה] - חולקים על הצדיקים - זהו מחמת שלומדים 'תורה שב-על-פה', דהינו: זמרא ופוסקים' וכו', בגאות גדול. ואזי נעשה להם מ'תורה שב-על-פה', פה לדבר על הצדיקים "עתק בגאווה ובוז" (תהלים לא, יט) [דבורים רעים ובוזיים].

אבל ה'צדיקי-אמת' - מעלין ומתקנים כל דבוריהם הרעים, וחוזרים ועושים מהם 'הלכות' [הינו למודי-אמת] - ומעלין [הצדיקים] שעשועים גדולים להשם-יתברך על-ידי-זה דיקא [על-ידי דבוריהם הרעים והפזיזנות שמבזים את הצדיקי-אמת].

ח. ח"א נג, ג; לקוטי-עצות 'מחלקת- ומריבה' י (על-פי 'העצות-המבארות, מחלקת-ומריבה י) - כשחולקים על-אמת ואנשיהם, והקדוש-ברוך-הוא רוצה לגרש אויביהם מפניהם [כשהשם-יתברך רוצה לדחות את המתנגדים והחולקים על צדיקי-האמת ומקרביהם]. - [אזי] הוא מפיל את אויביהם ל'תאות-ממון' [ומעורר בהם רצון ותשוקה שירדפו תמיד אחר ממון, הרחבה, ותענוגי עולם-הזה] - שהוא 'שמד', 'עבודת-זרה', 'אנפין- חשוכין', 'עצבות ומרה-שחרה', 'מיתה'.

פי אין נפילה גדולה מזו - כי תאות-הממון מקררת ימי חייהם ומכלה אותם [כדי שיהיו טרודים תמיד בתאוותיהם, עד שישכחו מצדיקי-האמת ומקרביהם].

ט. ח"א סא, ה; לקוטי-עצות 'מחלקת- ומריבה' יח-יט-כ; צדיק נה - עקר המחלקת שבא על האדם, הוא מחמת 'פגם אמונת-החכמים' - על שלא האמין בצדיקים שהם החכמים, ודבריהם וספריהם הקדושים לא היו חשובים בעיניו כלום, והיו בעיניו אך למותר - מפל-שפן וכל-שפן אם חס- ושלום היה מלעיג עליהם.

על-כן פשיש עליו 'מחלקת', שחולקין ומקשין ושואלין עליו קשיות - צריך לשום אל לבו, להתבונן בה'מחלקת': במה הוא צריך לשוב על פגם אמונת-חכמים, שממשם בא המחלקת!

ועל-ידי-זה ישוב בתשובה, ויתקן פגם אמונת-חכמים, ויחזרו כל הספרים הקדושים ויהיו נחשבים בעיניו, וידע ויאמין: כי כלם צריכין להעולם.

כי יש כמה ספרים עכשו, וגם עתידין עוד להיות ספרים, וכלם צריכים להעולם, ואסור לחלק ולהלעיג על שום ספר שהולך על-פי תורתנו הקדושה. וכל מי שמלעיג עליהם, נדון בצואה רותחת.

יש צדיקי-אמת שאמונתם שלמה בודאי, ואף-על-פי-כן יש עליהם מחלוקות. הוא בבחינת "והוא חטא רבים נשא", שסובל צער המחלקת בשביל פגם אמונת חכמים של העולם, ועל-ידי המחלקת שיש עליו, הוא מתקן פגם אמונת חכמים אצל הקמור-עם. [תפלה ג]

י. ח"ג נח - צריכין לבקש מאד מהשם יתברך: "לזכות להתקרב להצדיקי-האמת!" - כי אשרי למי שזוכה להתקרב בעודו בחיים חיותו לצדיקי-האמת, אשרי לו, אשרי חלקו.

כי הבעל-דבר שם לבו על-זה מאד עכשו: "לבבל את העולם!" - כי ישראל הם עכשו קרובים אל הקץ מאד, ויש עכשו לישראל געגועים גדולים ו'כסופין גדולים' להשם-יתברך, אשר לא היתה כזאת בימיי-קדם, וכל אחד נכסף מאד להשם-יתברך.

על-כן הערים הבעל-דבר, והכנים מחלקת בין הצדיקים, והקים בעולם מפרסמים הרבה של שקר. וגם בין הצדיקים-האמתיים הכנים מחלקת גדול, עד שאין אחד יודע "היכן האמת!" - על-כן צריכין לבקש מאד מהשם-יתברך: לזכות להתקרב להצדיקי-האמת!

יא. שיחות-ה'ר"ן קפב - פעם-אחת ענה ואמר: "עלי אין חולקים כלל, רק הם חולקים על מי שעשה כך, כמו שבזדים החולקים עליו, ועל איש כזה בודאי ראוי לחלק!"

כלומר: כי החולקים בזדים עליו פזבים ושקרים אשר לא עלו על לבו שעשה כך וכך מה שהכל שקר וכזב, ועל איש כזה שעשה כך כמו שאומרים הם, בודאי ראוי לחלק.

נמצא: שעליו אינם חולקים כלל! - כי אם היו יודעין גדל צדקתו וקדשתו ומעלתו וכו', בודאי לא היו חולקים עליו - רק אדרבא: היו רצים אחריו בהתלהבות נפלא פראוי. רק הם חולקים על מי שעשה מעשים כאלה כמו שהם אומרים, על איש כזה בודאי ראוי לחלק.

ואמר: שהם חתכו וצירו לעצמם אדם וחולקים עליו - זיי האבין זיך אויסגעשניצט א מענטש, און קריגן אויף אים. (הינו כ"ל, שאינם חולקים עליו, רק על זה האיש שצירו לעצמן בשקר שעשה כך וכו' וכנ"ל).

יב. חיי-מוהר"ן קטו - כל מה שקרב יותר אנשים להשם-יתברך, התגבר המחלקת יותר. אבל הוא עשה את שלו, ועלה בכל יום ובכל שעה ובכל רגע למעלות גבוהות ורמות אשר אין לשער בכל.

ולוא שהתגבר הקטרוג על העולם, עד שלא היה העולם פדאי לינק מאור כזה, ועמד וגנזו - היה נתגלה גדלתו בעולם, והיה מחזיר כל העולם אליו יתברך, כי זה היה כל מגמתו תמיד כל ימי חייו, ובזה עסק תמיד לזכות הרבים, ולהוציאם מחשך לאור, מאפלה לאור גדול.

יג. חיי-מוהר"ן רמט - אמר רבנו ז"ל: "שכפשי-חלוקו על אחד, יאמרו: 'הלא גם עליו היו חולקים'!" - פלומר: על-כן אין ראיה מן מחלקת.

יד. חיי-מוהר"ן שצו - באומין דבר: מענין המחלקת שעליו, שדוברין עליו פזבים. ענה ואמר בדרך קובלנא: "ואנכי אפדם" - הינו הפסוק הנאמר בהושע ז', שקובל הנביא על ישראל: "שרוצה לעשות להם טובות, והם דוברים עליו פזבים", כמו שנאמר (הושע ז, יג): "ואנכי אפדם, והמה דברו עלי פזבים."

טו. חיי-מוהר"ן שצז - פעם-אחת ספר: מענין אמתת מעלתו המפלגת הנוראה מאד. בתוך דבריו ענה ואמר: "אחרי הדברים והאמת האלה בא סנהריב" (דברי-הימים ב, א), פסוק הוא בדברי-

הימים, ש'מספר שם מעצם 'צדקת יחזקיהו המלך, ואחר-כך מתחיל המקרא: "אחרי הדברים והאמת האלה בא סנחריב".

והבן הדברים: איך מבאר היטב בזה הפסוק: שדיקא אחר גדל אמתת צדקתו של יחזקיהו המלך, בא עליו סנחריב, והיה לו צער גדול ממנו. ומעתה אין לתמה, על גדל המחלקת שיש על 'צדיקים' אמתיים.

טז. חיי-מוהר"ן תב - פעם אחת היו אנשיי שלומנו קובלים לפניו: "שקשה להם לסבל ענין המחלקת והרדיפות" וכו'!

ענה ואמר להם: "תאמינו לי, שיש בידי כח לעשות שלום עם כל העולם, שלא יהיה שום חולק עלי! - אבל מה אעשה, שיש מדרגות והיכלות פאלו, שאי-אפשר לבא אליהם רק על-ידי 'מחלקת'!"

והראיה: כי 'משה רבנו' עליו-השלום, בודאי היה לו 'בחי-מושד' להמשיך את כל ישראל אליו, כדכתיב (שמות לה, א): "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" - כי הוא היה ה'דעת' של כל-ישראל, והיה בכחו להקהיל ולהמשיך כלם אליו.

ואף-על-פי-כן מה פתיב (שם לג, ח): "והביטו אחרי משה", ודרשו רז"ל מה שדרשו וכו' (קדושין לג: תנחומא תשא כז), וכיוצא בזה עוד. וכל-זה: כי יש דברים פאלו, שאי-אפשר לבוא אליהם, רק על-ידי 'מחלקת' שחולקין עליו וכו'.

יז. לקוטי-הלכות, רבית כנג (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא') - עקר הרחוק של כל אחד מעצם האמת לאמתו, הוא על-ידי האמת בעצמו - כאשר רואין בחוש: שכל המחלקת, הוא על-ידי האמת. שהמתנגדים' אומרים: "שאצלם האמת!"

וכן הוא בכל דור, ובפרט בדורות הסמוכים לפנינו, שהיה המחלקת של הלומדים' על החסידים, וה'מחלקת' היה עצום מאד, ונגע עד הנפש, וכמה וכמה נפשות שקעו על-ידי-זה, וכמה פרישות נעשו בין איש ואשתו על-ידי-זה, וכמה נאבדו משני עולמות על-ידי-זה, כמפרסם למי שבקי בהמעשיות שארעו בדורות הסמוכים לפנינו, אשר אבותינו ורבותינו ספרו לנו.

ועקר כל המחלקת, היה על-ידי האמת בעצמו - כי עתה אנו יודעים: ש'גדולי הלומדים' שחלקו על 'גדולי החסידים', גם-כן היו רבם צדיקים גדולים אמתיים, וכל מחלקתם על 'גדולי החסידים' שהיו צדיקים קדושים ונוראים מאד - היה רק מחמת האמת' - ש'גדולי הלומדים' אמרו: שהאמת אתם, וש'גדולי החסידים' רחוקים מהאמת, כי עוברים על תורת-אמת! - כאשר גם אנכי שמעתי בעצמי באזני הרבה מאד מהטענות שלהם. וכמו-כן הוא בכל דור ודור.

וכל-זה צריך כל אדם לידע, ועל-ידי-זה יהיה נצל מפמה מכשולות הפאין על-ידי האמת דיקא שאינו מברר פראוי. לא מבעיא שתציליהו מאש המחלקת וההתנגדות שעוקרת את החולקים משני עולמות בהנם - שמדה זאת גרוע מכל המדות רעות שבעולם, כי שארי המדות והתאוות יש בהם איזה הכרחיות, רק שצריכין להתנהג בהם על-פי התורה הקדושה, ואפלו בהתר, שלא להרבות בהם, אבל על-כל-פנים יש בהם הכרח לקיום האדם, כגון אכילה ושתייה וכיוצא. אבל 'ענין המחלקת', זה אין צריך האדם לכל. והוא מכלה ועוקרת אותו משני עולמות יותר מכל התאוות, כאשר כבר נטרדו על-ידי-זה משני עולמות.

ואפלו מ'מחלקת בשביל פרנסה' - צריכין להתרחק מאד - כי אין פועלין על-ידי המחלקת כלל, אדרבא: "מחלקת אחת דוחה מאה פרנסות" (של"ה-הקדוש מסכת יומא; מובא ב'לקוטי-מוהר"ן ח"א רעז). וצריכין להאמין: "כי אין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ובשמה יקראוה ומשלה יתנו לה וכו'" (יומא לח:).

מכל-ישפן וכל-ישפן 'מחלקת בענין עבודת-השם' - שהוא המחלקת שבין החסידים והלומדים, או שבין החסידים, או בין הלומדים בעצמם - שזה המחלקת גרוע מהכל, ומקלקל הרבה, ומעכב את הגאולה יותר מכל העברות שבתורה. וכל המחלקת הזאת, היא רק 'שנאת-חנם', והכל מחמת האמת, שכל אחד נדמה לו שאצלו האמת.

אבל באמת אם יסתכל על האמת לאמתו, ולא יטעה את-עצמו - בודאי לא יחזיק במחלקת על-כל-פנים - כי יסתכל על-עצמו: אולי הוא טועה עצמו!

- ואפלו אם אינו טועה, יבין: שלא יתקן על-ידי המחלקת כלל, אדרבא יקלקל הרבה יותר ממה שיתקן לפי דעתו הנבוכה, כי על-ידי המחלקת אי אפשר לתקן בשום אופן, כי שנאווי המחלקת מאד.

ואי אפשר לבאר פליזה בכתיב - אבל החפץ באמת לאמתו, בודאי לא יטעה על-ידי האמת שלו שאינו מברר, להחזיק במחלקת חסוֹשֵׁלוֹם. בפרט בדורות הללו שישראל בשפלות גדול, ואין לנו שום ממשלה, איך אפשר לתקן מה שצריכין לתקן, בפרט על-ידי המחלקת, כי לתקן את העולם ולהמשיך כל העולם לעבודתו יתברך, אי-אפשר כי אם על-ידי השלום, כמו שמבאר בהתורה "רציצא" (ח"א כז).

ועל-כן אליהו ומשיח' שעקר תקווי-העולם יהיה עלידם - יעסקו רק לעשות שלום בעולם וכו'. ועל-כן אם האמת מסיתו להחזיק במחלקת חסוֹשֵׁלוֹם - צריך להשליך מאתו אמת בזה לארץ, ולהרחיקו מעל פניו, כי השם-יתברך אינו חפץ באמת בזה. (עי' שם בפנים באריכות).

יח. ימי-מוהרנ"ת ח"א פו - בימי חייו הקדושים, היו כמה חולקים עליו. וזה מחמת שהתגרה הספ"ד-מ"ם וחילותיו, מחמת שראו שרוצה להחזיר כל העולם למוטב, על-כן חרק שניו עליו, והתלבש עצמו באיזה גדולים, והכניס בלבם שיחלקו עליו.

ומהם, נסתעפו כמה וכמה אנשים מגשמים בתאוות, וכמה וכמה בעלי-עברות שנתנו להם מקום לטעות, אשר יצא עתק מפייהם "ויחפאו עליו דברים אשר לא כן" (על-פי מלכים-ב יז, ט), ועל-ידי-זה מנעו רבים מחיים-אמתיים, ולא זכו להנות מאורו הגדול והקדוש.

וכל מה שעבר בזה, אי-אפשר לספר. אך אחרי הסתלקותו, בתחלה נדמה באלו נשקט המחלקת קצת, וזה היה פליזמן שלא נתעורר אש הקדוש שלו, אך תכף שהתחיל מחדש רשפי אש הקדושים שלו להבעיר באיזה אנשים, תכף לעמת זה חזר ונתעורר המחלקת והקטגוריא שלהם.

ואף-על-פי שרבים לא היה להם פתחון פה לדבר סרה עליו בעצמו, כי הפל ראו: "פי אחרית לאיש

שלום" (תהלים לו, לו), שנסתלק בשלום, והאיר פני תבל בספריו הקדושים, והשאיר תלמידים הגונים כשרים באמת.

עם-פליזה: התחזקו לחלק עלינו, ועלי ביותר, על שאני עוסק בעסק זה, להכניס תורתו הקדושה בעולם, ולקרוב נפשות לדרךיו הקדושים האמתיים, עד שנמצאו גם פה כמה אנשים שהתחילו לחלק וכו'.

על-כן היתה טובה גדולה מאת השם, לעסק הקדוש הזה, מה שנבנה הבית-המדרש החדש שלנו, שנבנה על מקום דירתו הקדושה.

יט. שיח-שופי-קדש ח"ב קצא - בעת המחלקת שהתעוררה על רבנו, שאל אחד מהגדולים: "ומה אומר רבנו על טענות המתנגדים עליו?" - אמרו לו: "הוא שותק ולא עונה כלום!"

נענה ואמר: בעת מתורץ לי הנאמר באבות (פ"ה מי"ז): "איהו מחלקת שלא לשם-שמים, מחלקת קרה ועדתו", ולכאורה היה צריך לכתב: "מחלקת קרה ומשה"! - אולם מכאן ראיה: שמשה עצמו שתק, ולא הגיב למחלוקותם של קרה ועדתו, וכל המחלקת נקרא רק על שםם, שרק הם מלבים ומעוררים את המחלקת.

כ. שיח-שופי-קדש החדש ח"ב תיג - בעת המחלקת הגדולה, נענה פעם מוהרנ"ת ז"ל לאנשי-שלומנו: "מה יש לנו לפחד מן המתנגדים, כאן יושב אחד עמנו, ששומע את הפרוץ (שיוצא בכל מוצאי-שבת-קדש. זהר ויחי רלז): 'ישונו רשעים לשאולה'!" (תהלים ט, יח) - וכונתו היתה: על רבי יודל תלמיד רבנו, שישב אז ביניהם.

כא. ספר-המדות, עניני 'מחלקת על הצדיקים' - [א] מי שעושה מריבה עם הצדיקים, בידוע שמחשבותיו רעים (מריבה טו). [ב] הנואפים, לרב הם בעלי מריבה לצדיקים (מריבה ט). [ג] לפעמים, הקדוש-ברוך-הוא מחזק לב הרשעים כנגד הצדיקים במריבה, כדי שיהיה להם מפלה (מריבה כד). [ד] כשמתנגדים חולקים על חסידים, ורוצים לבטל אותם ממלאכת-שמים - על-ידי-זה נופלים ונבזים בעיני עצמן (מריבה לו). [ה] על-ידי מחלקת שהולקין על הצדיק,

נתעוררים מלחמות (מריבה עג). [ו] יש מפרסמים, שעקר הפרסום שלהם נעשה על ידי המחלקת (מריבה ח"ב ב). [ז] אין לה צדיק, שאין עליו מחלקת ומחברים (צדיק קלו). [ח] על ידי מחלקת על הצדיק, שובחין את התורה (צדיק קמו). [ט] לפעמים המחלקת על הצדיק, הוא הוכחה גדולה שהוא צדיק (צדיק רא).

"כי כל העדה כלם קדשים ונתוכם ה', ומדוע תתנשאו על קהל ה'"
(במדבר טז, ג)

כב. לקוטי הלכות, אמנין ד, לה (על פי לקוטי מוה"רן ח"א לא, אית לן בירא בדברא) - **על פי התורה "אית לן בירא", יתבאר ענין 'קרח'!** - פי מבאר שם: שאריכין לעבודת הבורא יתברך, להיות 'צדיק' ולמדן, פי "לא עם הארץ חסיד" וכו'. ולחפף 'למדן' בלא חסיד וצדיק, בודאי אינו כלום - פי "לא זכה נעשית לו סם-מות" (יומא עב), פי מציר אותיות התורה להפך וכו'.

וזהו בחינת "ארבעה שנכנסו לפרדס" וכו' (חגיגה יד) - שמי שהוא רק 'למדן' לבד, ואינו 'חסיד וצדיק' כלל - הוא בחינת (שם): "אחר שקצץ בנטיעות" עיר-שם.

וזהו בחינת 'פגם קרח' - שהוא בחינת המחלקת של המ'תנגדים' על הצדיקים והחסידים האמתיים - שכל פגם מחמת הלמוד שלהם שלמדו תורה.

קצתם לומדים בגמרא פרוש-תוספות, ויש שלומדים גם 'קבלה וכתבים' - אבל מעשיהם אינם פהגו. ויש מהם מקלקלים לגמרי רחמנא-לצלן.

ויש שאין יודעים מקלקולם כל-כף - אבל על-כל-פנים הם מתרשלים בעבודת-השם, ואין מתפללים בכונה וביגיעות, ורודפים אחר ההבל של ממון וכבוד והתנשאות וכיוצא, והם מתגרים בהפשרים ויראים תמימי-הדרך ההולכים בתורת-השם באמת, העוסקים בתפלה ומעשים טובים בכח ובכוננת-הלב לשמים, והם עומדים בכל-פעם וחולקים עליהם בכמה מיני רדיפות וליצנות בלי שעור.

וזה בחינת 'עדת קרח' - פי 'קרח' ה'ה' 'חכם' ו'למדן' גדול, ועקר הפגם שלו: שרצה להפריד בין 'למדן' ו'צדיק' - פאלו עקר המעלה הוא בחינת 'למדן' לבד.

וזהו שאמרו (במדבר טז, ג): **"כי כל העדה כלם קדשים" וכו'.** ודרשו רז"ל (במדבר-רבה יח, ו): **"כלם שמעו בסיני אנכי ה' אלקיך" וכו'.**

הינו שאמרו: מאחר שכלם שמעו "אנכי", וכל עשרת-הדברות שהם כלל התורה - אם כן אין למשה ואהרן שום מעלה והתנשאות, כמו שפיתוב שם (שם): **"ומדוע תתנשאו על קהל ה'".**

וזה בחינת פגם הנ"ל - שסמכו על הלמוד לבד, וכפרו בעקר האמת, פי עקר המעלה וההתנשאות אמת של כל אחד מישראל על חברו, הוא רק על ידי מעשים טובים, פי "לא המדרש הוא העקר אלא המעשה" (אבות פ"א מ"ז), וכמו שאמרו רז"ל (ברכות יז, ט): **"שלא יהא אדם קורא ושונה, ובוטט ברבו ובאביו ובמי שגדול ממנו" וכו'.**

פי אם היו מאמינים בהאמת: שהעקר הוא 'קיום-התורה' - לא היו אומרים: **"ומדוע תתנשאו" וכו'.** פי ה'יה ראוי להם להבין האמת: ש'משה' ואהרן קדשתם גבה מאד מאד - והם משקעים עדיו בתאוות עולם-הזה, כמו שאמרו רז"ל (במדבר-רבה יח, ח) על פסוק (במדבר יז, ג): **"את מהתות החטאים" וכו' - "הם חטאו על נפשותם" וכו'.**

אבל הם רצו להפריד בחינת 'למדן' מ'צדיק' - פאלו העקר הוא 'למדן' וכו'. וזהו (שם טז, א): **"ויקח קרח", ותרגם אונקלוס: "ואתפליג קרח" - שחלק 'למדן' מ'צדיק' וכנ"ל.**

ועל-כן אמר לו 'משה' (שם טז, ו): **"קחו לכם מהתות" וכו', "שיקריבו קטרת",** וכמו שפרש רש"י: **"הא לכם קטרת החביב מן הכל" וכו'.** הינו: שאמר להם: **"הריני מראה לכם מי חביב לפני השם-יתברך!"**

פי לפי דעת 'קרח', העקר הוא הלמוד והחכמה של התורה, אף-על-פי שאינו מקימה כלל. ולא עוד, אלא שחולק על הצדיק-האמת שהוא 'משה', שנתן התורה ומקים את התורה בקדשה נפלאה.

על-כן אמר לו: **"הרי לה קטרת שחביב מן הכל, ותכנסו כלכם להקטיר, ונראה דבר מי יקום".** פי 'קרח' ה'ה' 'למדן' ו'חכם' גדול, גם ב'חכמות-הקבלה', וידע בודאי הסוד והכונה של 'קטרת', ועל-כן סמך על רב חכמתו, לחלק על 'משה ואהרן', ולבקש

'בְּהִנֵּה־גְדוּלָהּ' - מאחר שגם הוא יודע פונת הקרבנות והקטרת.

על־כן אמר לו משה: **"עֵתָה נִרְאָה הָאֵמֶת - קָחוּ לָכֶם מַחְתוֹת וְכוּ', וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מַחְתוֹתוֹ וְכוּ' וְתָנוּ בָהֶן אֵשׁ וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶן קֹטֶרֶת וְכוּ' וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא הַקְּדוֹשׁ"**.

וקרח סמך על חכמתו, ונתרצה לזה - פי סבר: שקטרת שלו יתקבל, מאחר שהוא 'חכם' ו'למדן' כל־כך, ויודע דין וכונות הקטרת כל־כך.

אבל 'משה' התרה בהם, ואמר להם (במדבר רבה שם): **"שֵׁשׁ הַמּוֹת נִתּוּן בְּתוֹכֹוּ, שָׁבוּ נִשְׂרְפוּ נָדָב וְאֹבִיָּהוּא!"** - לומר: שראוי להם ללמד קל־זחמר מ'נדב' ו'אביהוּא', שהיו צדיקים גדולים מאד, אף־על־פי־כן מאחר שהקטירו קטרת שלא בזמנו, נשרפו.

פי 'נדב' ו'אביהוּא', הם בחינת 'בְּרֵעֵזָאִי וּבֶן־זוֹמָא' - **"שִׁזָּה הַצִּיץ וְנִפְגַּע, וְזָה הַצִּיץ וּמָת"** (חגיגה יד:), שאף־על־פי שהיו צדיקים גדולים אבל שגו קצת בשנכנסו לפרדס, והציצו יותר מדאי, ונענשו, שזהו בחינת 'פגם נדב' ו'אביהוּא' - פי הם בחינה אחת, פמובא.

ועל־כן רמז להם 'משה': שִׁזָּהֲרוּ שְׁלֹא יִתְעַנְשׂוּ עַל־יְדֵי הַקְּטֹרֶת דִּיקָא - פי גם 'נדב' ו'אביהוּא' שהיו צדיקים גדולים - לא יצאו בשלום, על־ידי שפגמו בבחינת "ארבעה שנכנסו לפרדס" הנ"ל - מפל־שפן וכל־שפן אתם.

והם לא שמעו, וסמכו על חכמתם, ופגמו הפגם של 'אחר', **"שִׁקְלָקֶל לְגַמְרֵי וְקִצֵּץ בְּנִטְיֵעוֹת"** (חגיגה שם) - פי זהו בחינת הפגם של 'קרח ועדתו', שהפרידו בחינת 'למדן' מ'צדיק', וסמכו על חכמת למודם, שזהו בחינת "מקצץ בנטיעות", בחינת "ואתפליג קרח" כנ"ל.

ועל־כן הָיָה עֹנָשׁ: שִׁנְשָׂרְפוּ עַל־יְדֵי אֵשׁ הַקְּטֹרֶת בְּעֶצְמוֹ - שזהו בחינת "לא זכה נעשית לו התורה סם־מות" (יזא עב:), על־ידי שמציר אותיות התורה להפך. פי ה'תורה' בחינת 'אש', כמו שכתוב (ירמיה כג, כט): **"הֲלוֹא כֹה דָבַרְתִּי בְּאֵשׁ"**. וכשפוגמין בה ומצירין האותיות להפך - מתגבר תבערת אש ממש רחמנא־לצלן, פי 'מהאש יצאו והאש תאכלם' (יחזקאל טו, ז).

פי 'קטרת' גבה מאד מאד, וכמבאר בזה־ההקדוש ובדברי רבותינו ז"ל הרבה, פי **"לִית קֹרְבָנָא חֲבִיבָא קַמִּיָּה קֹדְשָׁא־בְרִיָּהּ הוּא כְּמוֹ קֹטֶרֶת"** [אין קרבן שחביב לפני הקדוש־ברוך־הוא כמו הקטרת] (זהר ויקהל ריח:). אבל עקר תקון הקטרת הוא: כשִׁמְקָרִיבִין אוֹתוֹ בְּרָאוּי בְּדִינוֹ עַל־יְדֵי הַכֹּהֵן, וְאִזּוּ הַקְּטֹרֶת מְכַפֵּר, פי מעלה כל הניצוצות הקדושים שבעמקי הקלפות, בידוע.

ועל־ידי־זה עקר תקון התפלה - שיכולין לצרף ולהרים כל הפושע־יִשְׂרָאֵל, ולהחזירם בתשובה, ושיכלל תפלתם ותעלה בתוך תפלת ישראל לרצון למעלה למעלה, כמו שאמר רז"ל (פרייתות ו:): **"כָּל תְּפִלָּה שֶׁאֵין בָּהּ מִתְּפִלַּת פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.** וראייה מ'קטרת' שהיה בהם 'חלפנה' וכו', פי ה'תפלה' בחינת 'ריח' (לקוטי־מוֹתֵרֵן ח"א ב; ט; ל), והיא עולה למעלה על־ידי 'ריח הקטרת'. וזה בחינת (תהלים קמא, ב): **"תַּבּוֹן תְּפִלַּתִּי קֹטֶרֶת לְפָנֶיךָ"**.

אבל זה שפוגם בקטרת, פי הוא 'זר', ורוצה להקטיר קטרת - זה בחינת (ישעיה א, יג) **"קֹטֶרֶת תּוֹעֵבָה הִיא לִי"**. ועל־כן 'אש התורה' בעצמה המלפֶש בקטרת, שרף אותם ונקם בהם, פי **"לֹא זָכוּ נַעֲשִׂית לָהֶם סֶם־מוֹת"** וכנ"ל.

ועין היטב בהתורה הנ"ל - מובן שם: שתקון ה'למדן' שלומד תורה הוא, על־ידי 'תפלה', על־ידי שמשתדל שיהיה לו 'כסופין טובים' וכו', ומוציא אותם בפיו בתפלה ותחנה וכו', שעל־ידי־זה מציר אותיות התורה שלומד לטוב וכו', ו'תפלה' היא בחינת 'קטרת' כנ"ל, והם רצו להקטיר קטרת על־ידי בחינת 'למדן' לבד כנ"ל, על־כן נשרפו על־ידי הקטרת וכנ"ל.

וזה בחינת **'בְּלִיעַת קֶרַח בְּתוֹךְ הָאָרֶץ'** - פי מבאר שם בהתורה: שה'אותיות' הם בחינת 'גוף', ו'ה'נקדות' הם בחינת 'נפש'. ו'ה'נקדות' נעשים על־ידי 'כסופים־טובים' וכו', שעל־ידי־זה מצירים ה'אותיות' לטוב. ו'קרח' פגם בזה כנ"ל - **ועל־כן נִבְלַע בְּתוֹךְ הָאָרֶץ בְּחַיָּו** - פי 'ארץ' ו'שמים', הם בחינת 'גוף' ו'נפש' וכו', בחינת 'אותיות' ו'נקדות' - שזהו בחינת 'למדן' ו'חסיד־אמת'.

וכל עבודת האדם בזה העולם: לְבַטֵּל הַגּוּף לְגַבֵּי הַנֶּפֶשׁ, שֶׁהַגּוּף יַעֲשֶׂה רִצּוֹן הַנֶּפֶשׁ הַקְּדוֹשָׁה, פי כל

חיותו רק מה'נפש' הקדושה. וכן נכללים האותיות בה'נקדות' וכו'. וכן צריך שיתבטל ה'למדן', נגד ה'חסיד' שהוא ה'צדיק האמת', ואזי נכלל 'ארץ' ב'שמים', שהם בחינת 'גוף' ו'נפש'.

אבל 'קרח' שרצה להגביר חסיושלום, בחינת ה'למדן' על ה'צדיק' - על-כן היה עגשו מדה במדה: שהתגברה עליו הארץ, ופתחה פיה, ובלעה אותו בחייו.

להורות: כי פגם בזה, כי נתן פח ב'ארץ' שהוא בחינת 'גוף', שהתגבר עליו ותבלע אותו בחייו, על-ידי שציר אותיות התורה לרע - על שאמר: שעקר הוא ה'למוד', בלי 'צדקות וחסידות' וכו"ל.

וזהו (במדבר טז, לב): "ותפתח הארץ את פיה ותבלע" וכו' - כי נתן פה להארץ לרעה, לבלע אותו - על-ידי שציר אותיות דברי התורה לרעה, כפי תאות גופו - שעל-ידי-זה נמשכו צרופי האותיות לרעה - והגבירו בחינת 'גוף' שהוא בחינת 'ארץ' - עד שהיה 'פה' ממש לה'ארץ', לבלע אותו - פי מהפה יוצאים הדבורים, והוא המשיך 'דבורי' התורה, לבחינת 'גוף', בחינת 'ארץ' - על-כן נענש במה שפגם.

וזה שכתוב במדרש רבה פרשת קרח (יח, יג): "רבי יהודה בן בבא אומר: עדת קרח עתידה לעלות, כתיב (במדבר טז, לב): 'ויאבדו מתוך הקהל' בדוד הוא אומר (תהלים קיט, עו): 'תעיתי בשה אבד בקש עבדך' וכו'. מה אבדה שנאמר בדוד עתידה להתבקש, אף כן אבדה העתידה להתבקש" וכו'.

הינו: שעקר 'תקון קרח ועדתו' - הוא על-ידי זה בעצמו, על-ידי בחינת 'דוד-המלך' שיסד 'ספר תהלים', ועל-ידי כל הנלוים אליו, והולכים בדרךיו, ועוסקים בספר תהלים, ובתחנות ובקשות הרבה, ובשיחות והתבודדות הרבה בינם לבין קונם, וצועקים בכל-פעם "תעיתי בשה אבד" וכו' (תהלים קיט, קעו).

כי כל מי שחם על נפשו - יבין בעצמו כמה צריך לצעק: "תעיתי בשה אבד". אם 'דוד-המלך' שהיה צדיק בזה, צעק: "תעיתי בשה אבד", מפל-שפן

וכל-שפן אסף אלפי ורבי רבבות קל-וחמר, כמה וכמה אנו צריכין לצעק צעקות פאלה וכאלה, אולי אולי נוכל למצא עצמנו וכו'.

ומי שהולך בדרך זה, הוא מתקן פגם קרח שפגמו בזה - כי הם חלקו על 'פסופין-טובים' הנ"ל, שהוא בחינת הדרך של 'תפלה והתבודדות' - שזהו עקר שלמות הצדיק-האמת.

על-כן על-ידי בחינת: "תעיתי בשה אבד", הינו: על-ידי בחינת 'דוד' והנלוים אליו, העוסקים בזה לבקש מהשם-יתברך, שיבקש אותם וישיב אבדתם וכו', שהם זוכים בודאי להתבקש, כמו שאמרו במדרש (שם): "ש'אבדה' הנאמר ב'דוד' - עתידה להתבקש על-ידי-זה גם בחינת 'עדת קרח' שנאמר עליהם: "ויאבדו מתוך הקהל"!

כי הרבה הרבה אנשים, נאבדים משני עולמות - על-ידי שאוחזים במחלקת על הכשרים הנ"ל. כי "בכל מקום שיש מחלקת, יש שם ניצוצי קרח דתן ואבירם", כמובא (ספר-המדות מריבה' פד).

אבל אף-על-פי-כן: סוף כל סוף הם עתידים להתבקש, על-ידי עבודתם של אלו הכשרים דיקא, העוסקים בתהלים והתבודדות וכו', וצועקים בכל-פעם: "תעיתי בשה אבד" וכו' - שעל-ידי-זה הם בודאי עתידים להתבקש, וגם יעלו כל החולקים והרחוקים, כי 'ישובו המה אלינו, ואנחנו לא נשוב אליהם' (על-פי ירמיה טו, יט), כי "אמת ה' לעולם" (תהלים קיז, ב).

"והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש" (במדבר טז, ז)
"ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים" (דברי-הימים א, כג, יג)
 בשם שהבדלתי בין אור לחשך, כן הבדלתי אהרן להקדישו בקדש הקדשים (במדבר-רבה יח, ז)

כג. ח"א מד - על-ידי 'מחאת-כפים' בתפלה, נתבטל 'הרג' ו'אבדון' מעולם.

כי ה'ידיים', הם בחינות (בראשית א, ג): "יהי אור ויהי אור", "ימינא ושמאלא" (זהר בראשית טז: תקוני-זהר עד.). וכתיב (שם שם, ד): "וירא אלקים את האור וכו', ויבדל בין האור' - דא אהרן. 'ובין החשך' - דא קרח" (תקוני-זהר שם).

וזה בחינות (ויקרא כו, ו): "ונתתי שלום בארץ, וחרב לא תעבר בארצכם" [הפסוק הזה קשור לענין ארץ-

ישראל המבאר שם בהתורה, עיר-שם; והמכון פאן, הוא לענין קרח ועדתו שהיה בהם 'אבודן', שירדו חיים שאלה ונאבדו מתוך הקהל]. **[תפלה ב]**

כד. ח"א מז - על-ידי 'מחאת-כפים' בתפלה - מבטל ה'מחלקת' - פי כל ה'מחלקת' נמשכים מבחינת 'קרח' על 'אחרן', "שהם בחינת 'שמאלא וימינא'" (זהר בראשית יז. קרח קעו). ועל-ידי 'מחאת-כף' - נכללים 'שמאל' ב'ימין', ו'ימין' ב'שמאל', ונעשים 'אחדות'.

וזה פרוש (תהלים צז, ד): **"האירו ברקיו תבל ראתה". "תבל" - זה בחינות 'מחאת-כפים'. פי 'ימין' זה ע"ב, ו'שמאל' זה רי"ו. ועל-ידי שנכללים זה בזה - נעשה שני פעמים רי"ו, גימטריא 'תב"ל'.**

פי גם ע"ב שהוא 'ימין' - יש בו שלש פעמים ע"ב, גימטריא רי"ו. ושלשה פעמים ע"ב - זה בחינת 'בהן-גדולי וכהן-הדיוט' ו'סגן הכהן'.

ועל-ידי "שנתראה תבל", הינו 'מחאת-כפים', על-ידי-זה "האירו ברקיו" - נתתפן ה'מחלקת' הנקרא 'ברק', כמו שפתיב (זכריה ט, יד): **"ויצא כפרק חצו".** ו'חץ' לשון 'מחלקת', כמו שפתיב (בראשית מט, כג): **"וישטמהו בעלי חצים",** ותרגומו: **"בעלי פלגותא".**

וזה פרוש (תהלים מז, ב): **"כל העמים תקעו כף" - לשון 'התחברות', פי שני פעמים ע"ב רי"ו, גימטריא 'תקעו'. (עין 'לקוטי-הלכות', תרומות ומעשרות ד - בענין קרח, על-פי התורה הזה).**

כה. שיחות-ה'רן קנב - מי שהיה 'בעלי-מחלקת' בגלגול העבר - אזי כשנתגלגל, נעשה 'אטר יד'.

ורמז לדבר, מה דאיתא בזהר-הקדוש (קרח קעו). על קרח: **"שהוא בעלי-מחלקת, דבעי לאחלפא ימינא (פהו) בשמאלא (לוי)".** ובשביל זה ענשו כשנתגלגל, נעשה 'אטר יד', שנחלף אצלו שמאל בימין.

"ואכלה אתם כרגע" (במדבר טז, כא)

כו. ח"א ה, ה - "בין שיצא לשיצא" (בבא-בתרא עג:). 'שיצא' לשון 'צרה', כמו שפתיב (במדבר טז, כא):

"ואכלה אתם כרגע", ותרגומו: **"ואשצי יתהון".** וזהו: **"בין שיצא לשיצא" וכו', בין קדם גזר-דין לאחר גזר-דין.**

"ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם" (במדבר טז, כז)

כז. ספר-המדות, מריבה פד - בכל 'בעלי-מחלקת', נתגלגלים שם ניצוצין מנשמת דתן ואבירם'. (הרב מטשעהרין ז"ל צין לגמרא נדרים סד: - 'כל מקום שנאמר 'נצבים' ו'נצבים', אינן אלא דתן ואבירם').

"ירדו חיים שאלה - ותבקע האדמה" (במדבר טז, ל-לא) - בלועי דקרח - משה אמת ותורתו אמת -

כח. ח"א י, ט - אמר רבה בר-ר' חנה: אמר לי ההוא טיעא: תא ואחוי לך בלועי דקרח. אזלי וחזאי תרי בזעי דהוי נפיק מניהו קטרא. שקל גבבא דעמרא, ומשיה במיא, ואנחה ברישה דרמחה, ועילה התם, וכי אפיק, הוי אחרך אחרוכי. אמר לי: אצית מה שמעית. ושמעית דהוי אמרין: 'משה אמת ותורתו אמת והן בדאין'. אמר לי: כל שלשים יומא מהדרא להו גיהנם להכא כבשר בקלחת, ואמרי הכי: 'משה ותורתו אמת והן בדאין'" (בבא-בתרא עד:).

[אמר רבה בר-ר' חנה: אמר לי אותו סוחר ישמעאלי: בא ואראה לך את המקום שנבלעו בו קרח ועדתו, וראיתי שני בקעים (חריצים) באדמה, שהיה עולה מהם עשן. לקח הסוחר ישמעאלי 'גזת צמר' והשרה אותה במים, והניח אותה בראש הרמח שלו, והכניס אותה לשם (לתוך הבקעים). וכשהוציא אותה, היתה חרוכה מהאש (של הבקעים - אד-על-פי שהיתה רטבה במים). אמר לי הסוחר: "הקשב מה אתה שומע". ושמעתי שהיו עדת קרח אומרים: "משה ותורתו אמת, והם (ואנחנו בעצמם) בדאים". אמר לי הסוחר: כל שלשים יום (כל ראש-הודש - רשב"ם) מחזיר אותם הגיהנם לכאן, כמו בשר בסיר שמהפכים אותו כדי שיתבשל היטב. וכך הם אומרים: "משה ותורתו אמת, והם (ואנחנו בעצמם) בדאים".]

פרוש רשב"ם: **"בזעי" - בקעים, דכתיב (במדבר טז, לא): 'ותבקע האדמה וגו': 'קטרא" - עשן: "שקל גבבא דעמרא" - לקח גזת צמר, ושראה במים: "ואחרך אחרוכי" - הני גבבי, ואד-על-פי ששרו אותה במים: "אצית" - הסבת ושמע: "ושמעית דקאמרי" - שהרי ירדו חיים שאולה (במדבר טז, ל): "כל שלשים יום" - כל ראש-הודש: "בקלחת" - שמהפכין אותו כדי שתתבשל: [עד-פאן לשון הרשב"ם]**

"בלועי דקרח" - כדאיִתא במדרש (במדבר רבה יח, ירושלמי סנהדרין ג): **"קרח מין ה'יה"** - הינו: בחינת ה'עבודת-אלילים, מינות.

"וחזאי תרי בזעי דנפיק מניהו קטרא" - הינו: בחינת החרון-אף שגורמים במינות, כמאמר חז"ל (ספרי ראה מד): **"כל זמן שעבודת-אלילים בעולם, חרון-אף בעולם"**. ו"תרי בזעי" - זה בחינות תרי נקבי האף שיוצא מהם העשן, כמו שפיתוב (תהלים יח, ט): **"עלה עשן באפו"**.

"ושקיל גבבא דעמרא" - זה בחינת עמר' (עין בפנים אות ח).

"ומשיה במיא" - זה בחינת ש'עורים, בחינת (מגילה ז): **"אסתר ברוח-הקדש"**, שהוא בחינת רגליו' (עין בפנים אות ח), כי ה'רגליו' הם **"אפיקי מים"** (תהלים מב, ב), כי הם בחינת **"ערבי נחל"** (ויקרא כג, מ), כמאמר חז"ל (ספרי נג): **"רגלוהי דבר-נש אנון ערבין לה"**. **"ערבין"** - זה בחינת **"ערבי נחל"**. **"אפיקי מים"** - הינו בחינת מ'רדכי ואסתר, בחינת י'דים ורגלים, בחינת המחאת-כף ורקודין'.

"ואנתה ברישה דרמחא" - **"רמ"ח** (במדבר כה, ז), **דא רוח מ"ם"** (זהר פנחס רלז), שהוא **"מארבע רוחות באי הרוח"** (יחזקאל לז, ט), כי המ"ם היא ארבע רוחות, שהיא בחינת רוח הצדיק' **"דנשב בידין ורגליו"** (תפניני-זהר נג). **ו'ראש הרמח'** - הוא ה'צדיק, **"כי ממונו תוצאות הרוח"** (לשון הפסוק במשלי ד, כג - עין ח"א תורה ח), כמו שפיתוב (במדבר כז, יח): **"איש אשר רוח בו"**.

"ואפקינהו, ואחרך אחרובי" - אחרך, לשון 'חיים ואריכות-ימים', כמאמר חז"ל (ערובין נד): **"לא יחרך רמיה צידו (משלי יב, כז), לא יחיה ולא יאריך"**, והינו: **"ואיחרך איחרובי"**, לשון 'חיים ואריכות ימים'. כי על-ידי ב'טול הגאווה, הינו ה'עבודה-זרה, על-ידי-זה החכמה על תקווה כנ"ל, ועל-ידי חכמה, יחיה ויאריך ימים, כמו שפיתוב (קהלת ג, יב): **"החכמה תחיה"** וכו'.

"אמר לי: אצית להו, ושמעת דאמרין: משה ותורתו אמת" - שהן מודין על האמת. כי כשמתקרב את-עצמו לצדיקים כדי לקבל מהם הרוח כנ"ל, ועל-ידי-זה נשפר הגאווה והעבודה-זרה,

ואז מכירין אפלו אלו שהם מסטרא דמותא, את גדלת הבורא יתברך שמו.

"ואמר לי: כל שלשים יומין מהדרא להו גיהנום להכא, ואמרי הכי: משה ותורתו אמת" - פרש רבנו שמואל: **"בכל ראש-החדש"**.

כי כל דבר יש לו שרש, ושרש התשובה הוא ראש-החדש, כי בראש-החדש אמר הקדוש-ברוך-הוא: **"הביאו עלי כפרה"** (שבעות ט. חולין ס). וזה בחינת 'תשובה', והתשובה הזאת נשתלשלה בכל הנבראים בראש-החדש, ובשביל זה גם קרח ועדתו מכרחים לאיזה חרטה בראש-החדש.

אבל התשובה אינה מועיל להם, פי עקר התשובה היא רק בעולם-הזה, פי "מי שטרח בערב-שבת" וכו' (עבודה-זרה ג), ונמצא בודאי לא נפטרין בזה ההודאה שהן מתחרטין ומודין מדין גיהנום, ועל-כן מהדרא להו גיהנום להכא, פי אין נפטרין בזה.

ואף-על-פי-כן אין גיהנום בראש-החדש כמו בשאר ימים (זהר תרומה קנ), **והגיהנום של ראש-החדש אינו אלא החרטה, שמתחרטים ומודים ומתביישין, זה בעצמו גיהנום שלמהם.** וזהו דדיק: **"מהדרא להו גיהנום להכא"** - דהינו מה שמהדרא להו להכא, שחוזרים ומודים - הוא הגיהנום שלמהם.

כט. שיח-שרפי-קדש החדש ח"נ תיג - בעת המחלקת הגדולה, נענה פעם מוהרנ"ת ז"ל לאנשי-שלומו: **"מה יש לנו לפחד מן המתנגדים, כאן יושב אחד עמו, ששומע את הפרוץ (שיוצא בכל מוצאי-שבת-קדש. זהר ויחי רלז): 'ישונו רשעים לשאולה'!"** (תהלים ט, יח) - וכונתו היתה: על רבי יודל תלמיד רבנו ז"ל, שישב אז ביניהם.

- "תקון פגם קרח" -

ל. חיי-מוהר"ן צ - **"בפורים נודע לי נפלאות"**. ענה רבנו ז"ל ואמר: **"אורייתא שמא דקדשא-בריך-הוא, סתום וגליא"** (זהר אחרי עג. עה). בתחלה התורה מגלית פנים אל האדם, ואחר-כך נסתרת. ומי שהוא **"בעל נפש"** (משלי כג, ב) - הוא מסבב ומחזר אחריה, ומוסר נפשו עליה, ויש לו געגועים גדולים והשתוקקות נמרץ במסירת-נפש, עד שזוכה שתתגלה התורה אליו וכו'.

והענין של 'פורים' שנתגלה אז, היה סתום ונעלם מפל העולמות, רק בעולמות עליונים שהם רחוקים מאד מאד, רק שם יודעים זאת.

כי עבודה שלי בפורים היה: לתקן פגם קרה. וכשנתגלה לי זאת, היה רחוק בעיני מאד, מה פמיכות יש לפורים עם קרה, עד שעזר לי השם-יתברך וכו' כי יש דברים סתומים מאד בהתורה-הקדושה.

ונתגלה לי: "שאותיות 'פורים' הם ראשי-תבות (ויקרא יג, מ"א): "וְיָאֵם מִפְּאֵת פְּנֵי יִמְרֵט רֵאשׁוֹ קֶרַח הוּא" - בחינת 'קר"ח"!

אחר כך אמר: "שלא היה יכול לישן כל אותה הלילה שספר זאת, מחמת שהיה מצטער על שגלה זאת!"

ואמר: "שנחמתו היתה, כי עדין לא גלה כלל. גם באמת: אין פתוב כך בתורה, רק כך כתיב (שם פסוק מ"א): "וְיָאֵם מִפְּאֵת פְּנֵי יִמְרֵט רֵאשׁוֹ גִבַּח הוּא", רק מקדם פתוב (שם פסוק מ): "וְאִישׁ כִּי יִמְרֵט רֵאשׁוֹ קֶרַח הוּא"!

והדברים סתומים ונעלמים מאד, אשרי המחכה לביאת-הגואל, אז ישיגו שיחתו הקדושה. (עין באורי מזהרנ"ז ז"ל בזה: ב'לקוטי-הלכות', נטילת-ידיים לסעודה ה, ד; שבת ה, יא; ערלה ה, יט).

"ולא יהיה נקרה ונעדתו" (במדבר יז, ה)
 "אמר רב: כל המחזיק במחלקת עובר בלאו, שנאמר: "ולא יהיה נקרה ונעדתו" (סנהדרין כו.)

לא. ספר-המדות, מריבה צג - המחזיק במחלקת, עובר בלאו (הרב מטשעהרין ז"ל צין להגמרא סנהדרין הנ"ל, וראוי להצטרע (שם).

לב. ח"א עה; לקוטי-עצות 'מחלקת-ומריבה' נד - מדת הנצחון והמחלוקות ומלחמה, נמשך מהדמים שעדין לא עבד בהם את השם-יתברך.

כי צריך כל אדם להסתפל: שיעבד את השם-יתברך, בכל הטפי דמים שנמצאים בו, דהינו: שידבר הרבה בתורה ותפלה, עד שיהיו נעשים מפל ה'דמים' - 'דבורים של תורה ותפלה'. ואז יזכה לשלום, ויבטל כל מדת הנצחון ומחלוקות. **[תפלה ד]**

לג. שיחות-הר"ן עז - כל העולם מלא מחלוקות. הן בין אמות העולם, וכן בכל עיר ועיר. וכן בכל בית ובית, בין השכנים, ובין כל אחד עם אשתו ובני-ביתו ומשרתיו ובניו. ואין מי שישים על לבו התכלית: שבכל יום ויום האדם מת, כי היום שעבר לא יהיה עוד, ובכל יום הוא מתקרב למיתה.

[לקוטי-עצות, מחלקת-ומריבה לו - וא"י יש לו פנאי לבלות זמן על מחלקת. על-כן מי שהוא 'פרדעת' - צריך לשים לב לזה, וימשיך על-עצמו 'אריכות-אפים', ולא יאבד זמיו על-ידי מחלקת קטנה או גדולה, רק יעצר רוחו וכעסו, ויהיה לו שלום עם הכל].

ודע: שהכל אחד - שהמחלקת שבפרטיות בין איש וביתו וכיוצא בנ"ל, הוא גם-כן ממש המחלקת שבין המלכים והאמות. כי כל אחד מאנשי ביתו, הוא בחינת אמה מיחדת, והם מתגרין זה עם זה, כמו שיש מלחמות בין האמות. וגם אפשר להפיר כל אחד מאיזה בחינה של אמה הוא, כי ידוע מדות האמות, שזה פעסן ורוצח וכיוצא. וכמו כן יכולין למצא בפרטיות בבני-הבית.

ואפלו אם אחד אינו רוצה לריב, ורוצה לישב בהשקט ושלום - עם-כל-זה הוא מכרח להיות גם-כן בתוך המחלקת והמלחמות.

כמו שנמצא בין המלחמות שבין המלכים והאמות - שנמצא לפעמים איזה אמה שרוצה לישב בשלום ואין רוצה שום מלחמה, אדרבא היתה מרצה להשתחוות לחברו פמה פעמים. עם-כל-זה חוטפין אותה גם-כן על-פרכה בתוך המלחמה, שזה אומר שיהיה מצדו, וזה להפך, עד שנלחמין עמו גם-כן.

כמו-כן ממש נמצא בפרטיות במלחמות הבית הנ"ל - כי האדם בעצמו הוא 'עולם קטן', ונכלל בו כל העולם ומלואו. מפל-שכן האדם וביתו, שנכללין בהם כל האמות, ונלחמין ומתגרין זה בזה פנ"ל.

ועל-כן לפעמים כשאחד יושב לבדו ביער - יכול להיות שיהיה נעשה משגע. וזה נעשה, מחמת שהוא לבדו ונכללין בו לבד כל האמות, והם מתגרין זה בזה, והוא מכרח להשתנות בכל פעם לבחינת אמה אחרת, כפי התגברות אמה על אמה שהם כלם נכללין בו לבדו.

ומחמת זה יכול להשתגע לגמרי, מחמת התהפכות הדעות שבו, על-ידי התגרות האמות שגבולין בו לבדו פנ"ל.

אבל כשהוא בישוב בין אנשים - יש מקום להמלחמה, להתפשט בכל אחד מהבני-בית או בין השכנים, פנ"ל.

המחלקת שבבית הצדיק - הוא גם-כן בחינת 'מלחמות האמות' פנ"ל. גם נכללין שם בחינת 'מלחמות השבטים' שהיו נלחמין זה על זה, 'אפרים' על 'יהודה' וכיוצא.

וכשיבוא משיח במהרה בימינו - אז יתבטל כל מיני מחלקת ויהיה שלום גדול בעולם כמו שכתוב (ישעיה יא, ט): "לא ירעו ולא ישחיתו" וכו'.

לד. לקוטי-הלכות, גזלה ה, י - שמעתי והבנתי מפיו הקדוש זכר-צדיק-לברכה, שאמר: "שיזה יציר-הרע גדול אצל כמה בני אדם, ובפרט הגדולים במעלה - שבשביל דבר אחד שנדמה להם שהוא מצוה, הם מפקירים הכל, ובאים על-ידי-זה לידי קלקולים רבים, ובפרט כשבאים על-ידי-זה לידי 'מחלקת'!"

וכשתעין בכל המעשיות שהיה בין הצדיקים בכל דור ודור, הכל היה בבחינה זאת, שהבעל-דבר הטעה אותם: פאלו שפנגדו פוגם הרבה, ומצוה למסר נפש לרדפו וכו'. ובאמת שגו בזה מאד, פי על-ידי המחלקת והפעס, אי-אפשר לתקן בשום אפן.

רק צריכין להתישב הרבה, איך להתנהג בזה. והעקר לבקש מהשם-יתברך: "שינחהו בדרך-האמת!" - ולהתישב עצמו הרבה: "אם יש לו פח לרדפו!" - ואולי פונתו של השני לשמים, רק שאי-אפשר להבין דבריו, וגם אמרו עליו הרבה שקרים וכזבים, בחינת (תהלים סט, ה): "אשר לא גזלתי אז אשיב". ויש בזה הרבה לדבר.

לה. שיח-שופי-קדש החדש ח"ב תמד - מזהרנ"ת ז"ל אמר: "שבואב לו המחלקת מבפנים, יותר מאשר זו שמבחוץ!"

לו. שיח-שופי-קדש החדש ח"ג ג - רבנו ז"ל אמר: "איך בין דן יעדן איינעם לכה-זכות, חוץ א' בעל-מחלקת!" - "אני דן את כל אחד לכה-זכות, חוץ מ'בעל-מחלקת'!"

לז. ספר המדות, עניני 'מחלקת' - [א] המחלקת, זה סימן רע לבנים. ו'שלום' זה סימן טוב לבנים (בנים קו). **[ב]** על-ידי המחלקת, אין הדעת מישבת (דעת ז). **[ג]** על-ידי המחלקת, באים הרהורי עבודה-זרה. גם בית שיש בו מחלקת, יהיה בית עבודה-זרה (הרהורים ל). **[ד]** כשרוצים לנשא איזה צדיק ולפרסם אותו, אזי הקדוש-ברוך-הוא שולח מחלקת בין הרשעים (התנשאות ט). **[ה]** מתר לומר לשון-הרע על בעל המחלקת (לשון-הרע יד). **[ו]** מריבה בא לאדם, כשבא לאדם איזהו מצוה, והוא משלחה ואינו מקימה (מריבה יד). **[ז]** לפעמים, ה'מקום' גורם מריבה לאדם (מריבה טז). **[ח]** מי שמגיד ריבו לפני הקדוש-ברוך-הוא, רואה נקמתו בשונאיו (מריבה כו). **[ט]** על-ידי המחלקת, בא דלות (מריבה כז). **[י]** מי שחולק עם שכניו, לסוף שיהיה לעג לאויביו (מריבה כח). **[יא]** מי שהוא טוב וישר מנעריו, על-ידי-זה פשיש לו איזה מחלקת, יתנדבו לפס של הרבה בני-אדם, ויתחברו אליו לעזר לו (מריבה לא). **[יב]** מי שמסית ומונע את חברו מדרך הטוב, אינו יכול לקום נגד אויביו בשעת מריבה ומלחמה (מריבה לב). **[יג]** הבעל-מחלקת, בידוע שהוא אוהב פשע (מריבה לד). **[יד]** מי שהוא עצור במליו, לא יוכל אותו שום אדם (מריבה לה). **[טו]** כשיש לאדם שונאים, ואחר-כך קם עליו איש אחד מרעיו ואנשיו גם הוא לחלק עליו, הוא סימן שהבעלי מחלקת שלו יהיו נכשלים ונופלים (מריבה נג). **[טז]** למחלקת, ילמד מסכת סכה (מריבה נז). **[יז]** מחלקת בא, על-ידי חבורת רשעים (מריבה נח). **[יח]** על-ידי עצבות, גם האוהבים יחלקו עליה (מריבה נט). **[יט]** אין מריבה מצויה בביתו, אלא עד שתכלה תבואה מביתו (מריבה ס). **[כ]** לפעמים כשהרבה צדיקים חולקים על צדיק אחד, גם הקדוש-ברוך-הוא מסכים עמהם, אף שהאמת עם הצדיק האחד, והצדיקים ממשיכין את רצון הקדוש-ברוך-הוא עמהם (מריבה סא). **[כא]** בעל מריבה, אף-על-פי שהוא למדן, אל תכבד אותו (מריבה סב). **[כב]** במקום מריבה, שם השטן (מריבה סז). **[כג]** אין העולם מתקיים, אלא בשביל מי שפולם את פיו בשעת מריבה (מריבה עא). **[כד]** מי ששוכח דבר אחד

מתלמודו, על־ידי־זה קמים עליו בעלי מחלקת (מריבה עב). [כה] למריבה, השכם והערב לבית המדרש ולמד תורה. או פשאי־אפשר לדון אותם, תתפלל עליהם, והקדוש־ברוך־הוא יפילם, ואל תמסר אותם לשר (מריבה עו). [כו] אל תריב עם אדם שהוא תקיף ממך, אף־על־פי שהוא מיכף אותך לדבר בלתי הגון. אבל אם יש לו אימת שר, תלך עמו אל השר, ואל תעשה הדבר בלתי הגון (מריבה עח). [כז] פשהצדיק יש לו מחלקת עם אחד, ויכול להציל את עצמו עם ממון, יציל את־עצמו, ואל ישתמש בצדקתו (מריבה פג). [כח] בכל בעלי מחלקת, נתגלגלים שם ניצוצין מנשמת דתן ואבירם' (מריבה פד). [כט] המחלקת שיש בין שני צדיקים לטובת ישראל, תדע: שגם למעלה יש שני מלאכים שגם הם חולקים גם־כן, ואין להם מכריע אלא הקדוש־ברוך־הוא בעצמו (מריבה פה). [ל] כשיש מחלקת משני אנשים, ולכל אחד יש לו אנשים המצדדים לו, פשגוזרים מיתה למעלה הסי ושלום על אחד מאנשי המחלקת, מתחילין מן הקטן שבהם, ולא מן האיש שהוא עקר במחלקת (מריבה פט). [לא] המחזיק במחלקת, עובר בלאו, וראוי להצטרע (מריבה צג). [לב] למחלקת, סגלה לומר: "ויקרא אסא אל ה'", עד: "אנוש" (בדברי־הימים יז, יו) (מריבה צז). [לג] למחלקת, תאמר: "ויאמר ה' אלקי אבתינו", עד: "פי עליך עינינו", מה שאמר יהושפט (בדברי־הימים יב, כ, פסוקים רכ) (מריבה ק). [לד] בעוון שנאת־חנם, מריבה רבה בתוך ביתו (מריבה קו). [לה] אשה נדה דפסקה בין תרי, אם סוף נדה היא, עושה מריבה ביניהם (מריבה קח). [לו] על־ידי המחלקת, נופל לתאות־נאוף (מריבה ח"ב ג; נאוף ח"ב ב). [לז] על־ידי ברכת־המזון, נתישב המלכות מן המריבות והמלחמות (מריבה ח"ב ז). [לח] על־ידי המריבה גורמים, שהתלמידים הקטנים נתפרסמים קדם זמנם, וזהו בחינת הפלת נפלים, שהולך יוצא לאויר העולם קדם זמנו, ועל־ידי־זה גורם עניות, ולפעמים גורם מיתות חס־ושלום (מריבה ח"ב י; מפרסם ג). [לט] לפעמים מקומו של אדם גורם לו מריבות, כמו שאין שואלין בשלום חברו במקום הטנפת (מריבה ח"ב יב). [מ] על־ידי הצער והעצבות, בא מריבה

בעולם. ועל־ידי השמחה, בא שלום בעולם (מריבה ח"ב יג; עצבות ח"ב ג). [מא] סגלה להנצל משונאים, הן שונאים של מחלקת, הן שונאים שבדרך, שמתירא מהם - לומר כל הטעמים שבתורה, דחינו: "פשטא מנח זרקא" וכו' (מריבה ח"ב כד). [מב] יש מפרסמים, שעקר הפרסום שלהם נעשה על ידי המחלקת (מפרסם א). [מג] הנפיון, הוא בשביל לגדל ולפרסם את האדם (מפרסם ב). [מד] על־ידי מחלקת, בא לידי פגם־הברית (נאוף לא). [מה] על־ידי ענוה, נתבטל המחלקת והיסורין (ענוה יב). [מו] מי שמחזיר את העם בתשובה, בזכותו אין פחד ומחלקת בעולם (תשובה לד). [מז] אל תתפלל בבית שבנה בעל־מחלקת (תפלה לב).

"כאשר דבר ה' ביד משה" (במדבר יז, ה)

לח. ח"א נב, אב - יש 'חותם', ויש 'חותם' בתוך חותם'. א) 'חותם הפנימי' של ה'רגליך' - בחינת 'מוכיח־הדור' שהולכים להוכיח את ישראל. ב) 'חותם' שהוא למעלה מזה ה'חותם', הינו: 'חותם החיצון' של ה'ידיים', בחינת 'ידיים' המקבלים 'מוסר' מאלו ה'מוכיחים', בחינת (איוב לז, ז): "ביד כל אדם יחתום".

וה'ידיים' - זה בחינת 'אמונה', שנתקבל בה ה'מוסר', בבחינת (שמות ט, לה; במדבר יז, ה; כז, כג): **"כאשר דבר ה' ביד משה"**, בחינת (שמות יז, יב): **"ויהי ידיו אמונה"**.

לט. ח"א נו, ט - ה'ידיים' - הן בבחינת 'שמים', ושם כל ה'דבורים', בחינת (תהלים קיט, פט): **"לעולם ה' דברך נצב בשמים"** - נמצא: שמקבלין הדבורים מהידיים.

וזה בחינת: **"כאשר דבר ה' ביד"**, הנאמר **במשה** (שמות ט, לה; במדבר יז, ה; כז, כג), ובשאר נביאים - פי שם כל הדבורים, ומשם מקבלין אותם (עין בפנים).

"ותעצר המגפה" (במדבר יז, יג) - עניני 'מגפה'

מ. ח"א ריג - דע: שיש 'שם', שכשהקדוש־ברוך־הוא רוצה להסתיר האדם מן הבעל־דבר, להצילו ממות שנגזר עליו - אזי מסתיר ומכסה אותו בזה השם.

וְאִזִּי הַבַּעַל־דָּבָר מְשׁוּטֵט וּמְחַפֵּשׂ סְבִיבוֹת זֶה הָאָדָם, לְבַקֵּשׁ לוֹ מְקוֹם שְׂיוֹכַל לְהַפְגִּיחַ תַּחַת הַמַּסְתָּר וְהַמְכַסֶּה לְהַזִּיקוֹ. אֵד תִּכְפֹּף בְּשִׁמְבִיט עָלָיו, נִסְתַּלַּק וְאִין לוֹ בַּח, מַחֲמַת זֶה הַשֵּׁם.

אָבֵל דַּע: שְׁפִשְׁחֵס־וְשָׁלוֹם מוֹצֵא מְקוֹם לְכַנֵּס תַּחַת הַמַּסְתָּר וְהַמְכַסֶּה, אִזִּי אֲדַרְבֵּא מְקַבֵּל עוֹד הַבַּעַל־דָּבָר יוֹתֵר בַּח מִזֶּה הַשֵּׁם.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁכַתוּב בְּזִהְרֵי־הַקְּדוֹשׁ (פְּנִיחַס רַלז): **"שְׂרָאָה פִּינְחָס הַמִּי"ם שֶׁל מוֹת מְשׁוּטֵט אִזִּי"**. הִינּוּ: פִּי הַמִּי"ם, הִיא בְּחִינַת הַסְּמִי"ד־מִי"ם הַמְשׁוּטֵט סְבִיב סְבִיב פִּנְ"ל.

וְדַע: שֶׁהַשֵּׁם הַנִּי"ל הוּא שֵׁם סַא"ל, וְיוֹצֵא מִפְּסוּק (תַּהֲלִים לֵב, ז): **"אֵתָה סִתֵּר לִי"**, מְרַאשֵׁי־תַבּוֹת, וְהַמִּי"ם שֶׁל **"מִצֵּר תִּצְרֵנִי"**, הוּא בְּחִינַת הַמִּי"ם הַנִּי"ל, בְּחִינַת הַסְּמִי"ד־מִי"ם הַמְשׁוּטֵט סְבִיב הַמְכַסֶּה וְהַמַּסְתָּר הַנִּי"ל לְשִׁלֵּט עַל הָאָדָם.

וְאֵם חֲסִי־וְשָׁלוֹם מוֹצֵא מְקוֹם לְשִׁלֵּט - אִזִּי מְקַבֵּל יוֹתֵר בַּח מִזֶּה הַשֵּׁם, פִּי נִצְטָרֵף הַמִּי"ם לְהַשֵּׁם סַא"ל הַנִּי"ל, וְנַעֲשֶׂה צְרוּף שְׁמוֹ 'סְמֵא' לִי.

עַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַפְסִיק בֵּין תַּבּוֹת **"אֵתָה סִתֵּר לִי"**, לְתַבַּת **"מִצֵּר"**, בְּדִי שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת צְרוּף שְׁמוֹ חֲסִי וְשָׁלוֹם וְכוּ'.

וְאִזִּי פֶּשְׁשׁוּלֵט עַל הָאָדָם חֲסִי־וְשָׁלוֹם, וּמְקַבֵּל עוֹד בַּח מִזֶּה הַשֵּׁם פִּנְ"ל - אִזִּי נַעֲשֶׂה מִהַשֵּׁם הַנִּי"ל: **"סִוְף אָדָם לְמוֹת"** (בְּרַכּוֹת יז), שֶׁהוּא רֵאשֵׁי־תַבּוֹת שֵׁם סַא"ל הַנִּי"ל.

אָבֵל בְּשִׁמְשִׁמְרִין עֲצָמָן בִּכַח הַשֵּׁם הַנִּי"ל - אִזִּי הוּא מְכַסֶּה וּמַסְתָּר, בְּחִינַת: **"אֵתָה סִתֵּר לִי"**, וְגַם **"מִצֵּר תִּצְרֵנִי"** וְתִשְׁמְרֵנִי.

מ.א. סִפְרֵי־הַמְּדוּת, דַּעַת ח"ב ה; צְדָקָה ח"ב ה - עַל־יְדֵי מְפָרְנְסֵי עֲנִיִּים - נִצּוּלִין הַמּוֹן־עַם מִן הַמְּגַפָּה בְּזַכּוּתָם. גַּם בְּזַכּוּתָם: מַחִיר־דְּגָדְלוֹת קוֹדֵמִין לְמַחִיר־דְּקִטְנוֹת.

"שְׁנַיִם עֶשֶׂר מִטּוֹת" (בַּמְדָּבָר יז, יז)

מ.ב. ח"א ט, ב - וְדַע: **"שֵׁשׁ שְׁנַיִם־עֶשֶׂר שְׁבָטִים, כְּנֶגֶד שְׁנַיִם־עֶשֶׂר מְזֻלוֹת"** (שְׁמוֹת־רַבָּה טו, ו; תַּקּוּנֵי־זִהְרֵי ל.ו. נט.), **"וְכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת יֵשׁ לוֹ נִסְחָא מִיַּחַד וְשַׁעַר מִיַּחַד, לְכַנֵּס דְּרָךְ שֵׁם תַּפְּלוֹתוֹ"**

(שַׁעַר־הַפְּנוּת, דְּרוּשֵׁי עֲלִינוּ־לְשַׁבָּח א). **וְכָל שַׁבָּת, מְעוֹרֵר בְּתַפְּלוֹתוֹ בַּח מְזֻלוֹ שְׁבָטִים־עֶשֶׂר מְזֻלוֹת, וְהַמְזֻל מְאִיר לְמַטָּה, וּמְגַדֵּל הַצְּמַח וְשֹׁאֵר דְּבָרָיו הַצְּרִיכִים אֵלָיו.**

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (פְּסָחִים קיח): **"קָשִׁין מְזוּנוֹתָיו בְּקָרִיעַת יַם־סוּף. וְקָשָׂה זְוִוּגוֹ [בְּקָרִיעַת יַם־סוּף] וְכוּ' (סוּטָה ב).** **"פִּי הַיַּם־סוּף נִקְרַע לְשְׁנַיִם־עֶשֶׂר קָרְעִים, כְּנֶגֶד שְׁנַיִם־עֶשֶׂר שְׁבָטִים"** (פְּרָקִי־דְּבִיר־אֲלִיעֶזֶר מֵב; תַּקּוּנֵי־זִהְרֵי נחז), וְ"בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתַפְּלוֹתָם, גּוֹרְמִים זְוִוּגָא דְּקַדְשָׁא־בְּרִידָהּ וְשִׁכְנִיתָה" (זֵהר; פְּרִיעֶץ־חַיִּים קְרִיאַת־שִׁמְעַ פ"ד; שַׁעַר־הַפְּנוּת שַׁבָּת, הַקְּדָמָה; וְעוֹד). וְלִפִּי הַזְוּוּג שְׁגוּרָם בְּתַפְּלוֹתוֹ, כֵּן זֹכָה לְזְוּוּגוֹ, וְגַם **"יִשְׂרָאֵל מְפָרְנְסִים לְאֲבֵיהֶם שְׁבָטִים בְּתַפְּלוֹתָם"** (זֵהר וַיִּקְרָא ז), וְכַפִּי שְׁמִפְרָנְס לְאֲבִיו שְׁבָטִים בְּתַפְּלוֹתוֹ, כֵּן נוֹתְנִין לוֹ 'פְּרָנְסָתוֹ'.

וְצָרִיךְ לָזֶה זְכוּת גְּדוּל: שְׂיִזְכֶּה לְהַעֲלוֹת תַּפְּלוֹתוֹ, דְּרָךְ שַׁעַר הַשִּׁיף לְשַׁבָּטוֹ. וְזֶה (בְּרַכּוֹת ה:): **"עַל תַּפְּלוֹתֵי שֶׁתֵּהָא סְמוּךְ לְמַטְתִּי" - הִינּוּ: שִׁיתַּפְּלֵל דְּרָךְ 'שַׁעַר הַמַּטָּה' שְׁלוֹ, פִּי יֵשׁ "שְׁנַיִם־עֶשֶׂר מִטּוֹת"** (בַּמְדָּבָר יז, יז), **וְכָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ 'שַׁעַר מִיַּחַד' - וְהַתַּפְּלֵל: שֶׁלֹּא תִתְרַחַק תַּפְּלוֹתוֹ מִמַּטָּה' שְׁלוֹ.**

וְזֶה לְשׁוֹן מַטָּה' - פִּי מַטָּה' לְשׁוֹן זְוִוּג, כַּמֵּאֲמַר הַסְּמוּךְ: **"עַל מַטְתִּי שֶׁתֵּהָא נְתוּנָה"** וְכוּ', וּמַטָּה' הוּא בְּחִינַת זְוִוּג. גַּם מַטָּה' הִיא בְּחִינַת 'פְּרָנְסָה', כְּמוֹ שְׁכַתוּב (וַיִּקְרָא כו, כו): **"בְּשַׁבְּרֵי לְכֶם מַטָּה לְחֶם"**, פִּי **"שְׁנַיִם־עֶשֶׂר מִטּוֹת"** גּוֹרְמִין זְוִוּג וּמְפָרְנְסִין, 'קָשָׂה זְוִוּג' וְקָשִׁין מְזוּנוֹתָיו וְכוּ'.

"פָּרַח מַטָּה אַהֲרֹן לְבֵית לִוִּי" (בַּמְדָּבָר יז, כג)

מ.ג. ח"ב ז, ד - צָרִיךְ לְקַבֵּל הַחֶסֶד בְּהַדְרָגָה, פִּי רַב הַחֶסֶד אֵי־אֶפְשֵׁר לְקַבֵּל, פִּי הִיּוּ בְּטָלִים בְּמַצִּיאוֹת מַחֲמַת רַב הַחֶסֶד, פִּי "אִין יְכוּלִין לְקַבֵּל רַב טוֹבָה" (תַּעֲנִית כג), וְצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כְּלֵי וְצְנוּר, לְקַבֵּל עַל־יְדוֹ הַחֶסֶד. וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי 'יְרָאָה', שֶׁנַּעֲשֶׂה חֲקִיקָה וְצְנוּר לְקַבֵּל עַל יְדוֹ הַחֶסֶד.

וְזֶה בְּחִינַת (בַּמְדָּבָר יז, כג): **"וְהִנֵּה פָּרַח מַטָּה אַהֲרֹן לְבֵית לִוִּי" - הִינּוּ: שֶׁהַחֶסֶד, בְּחִינַת 'אַהֲרֹן' - צָרִיךְ לְקַבְּלוֹ עַל־יְדֵי הַכְּלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יְרָאָה', "סְטָרָא דְּלוִי" (זֵהר קָרַח קַעֲז; וְעוֹד).**

וְזֶה גַם־כֵּן בְּחִינַת **"פְּרָחוּ"** (בְּכֹא־בִתְרָא עַד): [שְׁהִצְפוּרִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עַמּוּנו שְׁטַעוּ וְנִתְבַּלְּבוּ אַחֲרֵי 'חֲכַמֵי־הַטֶּבַע' שֶׁהִטִּילוּ סַפֵּק בְּרָצוֹן וְכו' - עִכְשָׁו 'פְּרָחוּ לְהוֹ' וַיִּצְאוּ לְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי הָאֶבֶן טוֹב, בְּחִינַת הַרְצוֹן שֶׁנִּתְגַּלְגַּל עִתָּהּ], בְּחִינַת: **"וַיִּהְיֶה פָּרַח מִטְּהָ אַהֲרֹן לְבֵית לַוִּי"** - הֵינּוּ: בְּחִינַת הַשְּׁפַעַת הַחֶסֶד עַל־יְדֵי הַיְרָאָה, שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת־הַרְצוֹן.

[נ"ב נִרְאֶה לְפָרֵשׁ בְּפִשְׁטוֹת: עַל־יְדֵי מַחְלַקַת קִרְח וְעֵדוּתוֹ, נִתְבַּלְּבוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאַמוּנָתָם בְּרָצוֹן הַשֵּׁם אֲשֶׁר בָּחַר בְּצַדִּיקוֹ צַדִּיק־הָאֱמֶת וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם וְכו' - עַל־יְדֵי שֶׁהִטִּילוּ סַפֵּק בְּאַמוּנַת־הַרְצוֹן וְכו' וְכַמְּשָׁה רַבְּנֵנוּ שֶׁהוּא 'שֶׁרֶשׁ־הַרְצוֹן' כְּמִבְּאֵר שָׁם.

וְעַל־יְדֵי שֶׁ"פָּרַח מִטְּהָ אַהֲרֹן" וְכו' - נִתְחַזְּקוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאַמוּנַת־הַרְצוֹן, וְאִזּוּ 'פְּרָחוּ לְהוֹ' בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְשָׁלוֹם מִ'חֲכַמֵי־הַטֶּבַע' הָאֵלּוּ. - וְנִשְׁפַע הַחֶסֶד, הֵינּוּ: שֶׁנִּתְגַּלְגַּל בְּחִינַת 'אַהֲרֹן־חֶסֶד', עַל־יְדֵי "לְבֵית לַוִּי", שֶׁהוּא הַמְּטָה שֶׁל 'שֶׁבֶט לַוִּי' בְּחִינַת 'יְרָאָה' - שֶׁהוּא הַכְּלִי לְקַבֵּל הַחֶסֶד].

"וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת אַחֵיכֶם הַלְוִיִּם, מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (בַּמִּדְבָּר יח, ו)

מד. חיי־מוהר"ן שצה - 'עַקְב' לְמַד עִם כָּל בְּנֵי דָרְכֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי הֵיוּ בְּלִים צַדִּיקִים. אַךְ אַחֲרֵי־כֵן חָקַר בְּדַעְתּוֹ לְמִי לְמַסֵּר כָּל חֲכָמָתוֹ, עַד שֶׁמָּסַר כָּל חֲכָמָתוֹ לְלוֹוִי, וְלִכְלֵם מָסַר 'רֵאשֵׁי־פָּרְקִים'. וְעַל־כֵּן 'שֶׁבֶט לַוִּי' הֵיוּ דְבוּקִים וְחֻזְקִים בְּהָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה יוֹתֵר מִכָּל־הַיְדֵי כֵּן לֹא טַעוּ בְּעִגְלָה, וְגַם לֹא הָיָה עֲלֵיהֶם שׁוֹם עֲבוּדַת מִצְרַיִם.

"בְּרִית מְלַח עוֹלָם הוּא" (בַּמִּדְבָּר יח, יט)

מה. ח"א ד, בסוף - "עַל־יְדֵי קִרְבָּתוֹ לְהַצְדִּיק שֶׁהוּא "בְּרִית מְלַח עוֹלָם" (בַּמִּדְבָּר יח, יט) - פּוֹלֵט הַדָּמִים הָרָעִים, הַעֲצוּבוֹת וְהַתְּאוּזוֹת". [עֵינִי לְקוֹשֵׁי־הַלְכוֹת, דָּם א, י; מְלִיחָה א].

מו. ח"א נג, ב-ג - וְדַע: שֶׁעַל־יְדֵי 'תְּקוּן בְּרִית־קִדְשִׁי, נִצּוֹל מִפְּנִים דְּסִטְרָא־אַחֲרָא'. עַל־יְדֵי דָם בְּרִית - נִתְתַּקֵּן דָּם נְדָה, 'תְּאוּזוֹת־מְמוֹן'.

כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (זְכַרְיָה ט, יא): **"גַּם בְּדָם בְּרִיתְךָ"** - עַל־יְדֵי 'בְּרִית'. **"שִׁלַּחְתִּי אֶסִּירֶיךָ מִבּוֹר"** - בּוֹר, דָּא טַחוּל" (תְּקוּנֵי־זֵהַר), מְרַה־שְׁחֻרְהָ, "בְּעִצְבוֹן תֵּאכְלֶנָּה" (בְּרֵאשִׁית ג, ז).

כִּי 'בְּרִית' - הוּא בְּחִינַת 'מְלַח', הַמְּמַתִּיק מְרִירוֹת וְעִצְבוֹן הַפְּרִנְסָה, כְּמוֹבֵא בַּזֵּהַר (וַיְהִי רַמָּא): **"אֲלֹמְלֵא מְלַחָא לֹא הוּי עֲלֵמָא יְכֵלִי לְמַסְבֵּל מְרִירוֹתָא"**. וְזֵהוּ (בַּמִּדְבָּר יח, יט): **"בְּרִית מְלַח עוֹלָם הוּא"**.

וְזֵהוּ (וַיִּקְרָא ב, יג): **"אֵל תִּשְׁבִּית מְלַח בְּרִית אֲלֵכֶיךָ"** - כִּי עַל־יְדֵי־זֵה נִתְקַשֵּׁר בְּאַלְקוּת, וְנִתְפָּרֵשׁ מִ'עֲבוּדַת־אֲלֵלִים' וְכו'.

וְזֵה (פְּתוּבוֹת סו:): **"מְלַח מְמוֹן חֶסֶד"** - כִּי עַל־יְדֵי 'מְלַח' נִתְמַעֵט אֲצֵלוֹ 'תְּאוּזוֹת־מְמוֹן'.

וְזֵהוּ (דְּבָרִים ל, כז): **"וַיִּגְרַשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב"** - מִפְּנֵיךָ דִקְדָּשָׁה. **"וַיֹּאמֶר הַשֵּׁמֶד"** - הֵינּוּ 'תְּאוּזוֹת־מְמוֹן'. כִּי כָּל יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים 'צַדִּיקִים' עַל שֵׁם הַבְּרִית, וּבִשְׁבִיל זֶה כְּשֶׁמִּגְרַשׁ מִפְּנֵיהֶם דִקְדָּשָׁה אֶת הָאוֹיֵב, הוּא מְפִיל אוֹתָם הָאוֹיֵבִים, בְּפָנִים דְּסִטְרָא־אַחֲרָא - הֵינּוּ: "הַשֵּׁמֶד".

נִמְצָא: כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק, כְּשֶׁהַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא רוֹצֵה לְגַרֵּשׁ אוֹיְבָיו שֶׁל צַדִּיק, הוּא מְפִיל אֶת הָאוֹיֵב בְּתְאוּזוֹת מְמוֹן - כִּי 'צַדִּיק' הוּא "בְּרִית עוֹלָם" (תְּקוּנֵי־זֵהַר פ.ה). וְזֵה הָאוֹיֵב שֶׁל צַדִּיק שְׁחוּלֵק עַל צַדִּיק, אֵינִי לוֹ 'מְלַח' לְהַמְתִּיק מְרִירוֹתוֹ, כִּי "מְלַח מְמוֹן חֶסֶד", כִּי עִקַּר 'תְּאוּזוֹת־מְמוֹן' שֶׁנִּתְמַעֵט, אֵינּוּ אֶלָּא עַל־יְדֵי 'בְּרִית'.

וּבִשְׁבִיל זֶה: 'זְבוּלוֹן' שֶׁהִיָּה אוֹהֵב לִ'שִׁשְׁכַּר' - נֶאֱמַר בּוֹ (דְּבָרִים ל, יח): **"שִׁמַּח זְבוּלוֹן"**. "שִׁמַּח" - הֶפֶךְ "בְּעִצְבוֹן".

וְזֵה בְּחִינַת (בְּרִכוֹת ח. יְבֻמוֹת סג:): **"מִצָּא אוֹ מוֹצָא"** - כִּי הַפְּרִנְסָה הוּא בְּחִינַת 'אִשָּׁה', כְּמוֹ שֶׁאֲמַרוּ חַז"ל (סְנֵהֲדָרִין פ.א): **"הַיּוֹרֵד לְפְרִנְסַת חֲבֵרוֹ, כְּאִלּוּ בָּא עַל אִשְׁתּוֹ"**. וְ'פְרִנְסָה' שֶׁהוּא "בְּעִצְבוֹן", הִיא בְּחִינַת (קַהֲלַת ז, כו): **"מוֹצָא אֲנִי מִרַ מְמוֹת אֶת הָאִשָּׁה"**, בְּחִינַת "מְרִירוֹתָא דְעֲלֵמָא" שֶׁצְּרִיךְ לְהַמְתִּיקָה עַל־יְדֵי 'מְלַח', כְּנִצְבֵּר־לְעֵיל: **"אֲלֹמְלֵא מְלַחָא, לֹא הוּי יְכֵיל עֲלֵמָא לְמַסְבֵּל מְרִירוֹתָא"**.

וְעַל־כֵּן לְהֶפֶךְ בְּפְרִנְסָה־דִקְדָּשָׁה, כְּתִיב (מְשִׁלֵי יח, כב): **"מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב"**. 'טוֹב' בְּחִינַת 'צַדִּיק', בְּחִינַת "בְּרִית מְלַח", שֶׁהוּא מְמַתִּיק מְרִירוֹתָא, הֵינּוּ תְּאוּזוֹת וְעִצְבוֹן הַפְּרִנְסָה. [עֵינִי לְקוֹשֵׁי־הַלְכוֹת, נְטִילַת־יְדַיִם לְסַעֲוָדָה ו, סא-סב; דָּם א, י; מְלִיחָה א; שְׁתַּפִּין ד, א-ג].

[עֵלִים לְתוּפָה, ב יְתָרוֹ תִקְצַב - הָעוֹלָם מְלֵא צַעֲקוֹת וּגְנִיחוֹת בְּלֵי שַׁעוֹר, וְכָלֵם צוֹעֲקִים מְמוֹן, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד צוֹעֵק בְּקוֹלוֹת

משנות, פאלו לו חסר יותר מכל העולם, עד שכמעט יוצאת נפשם מעמק מרירותם. וחייתם בנס, על-ידי חיות הנמשך בדרך-ים נפלאים מ"ברית מלח עולם", אשר "אלמלא מלחא, לא היו יכל עלמא לסבל".

וצריכין לזכר זאת היטב - כי כל מה שזוכרים זאת יותר: שעקר החיות מהצדיק יסוד עולם הממתיק בכל עת מרירותא דעלמא, על-ידי-זה ממשיכין על עצמו 'חיות-דקדק' ביותר, וממתיקים מעצמו המרירות בהמתקות יתרות. כי בודאי: כל אחד כפי קרובו להצדיק, וכפי אמונתו בו - כמו-כן נמתק מרירותו יותר.

[עלים-לתרופה, א במדבר תקצב - וממך תראה ותבין מה היית עושה אם לא היה לך כח כזה ועצות פאלו, איך היה בלתי אפשר לסבל מרירותא דעלמא. וזכר היטב הלשון-הקדוש הזה שגלה הוא ז"ל בלשון-הקדוש (ח"א כג הנ"ל): ש'חמדת-הממון', הוא 'מרירותא דעלמא', 'מר ממנות', והוא נמשך מ'פגם-הברית', וא"י אפשר להמתיקו פי אם על-ידי "ברית מלח עולם" שהוא הצדיק האמת.

תדע ותאמין: שכל העולם מלא מרירות יותר מאשר עובר עליך, מה נשיב להשם אשר אנו זוכים לידע מהצדיק-האמת יסוד העולם, שהוא ממתיק המרירות של כל העולם כלו. ובודאי החוסים בצלו ומתקרבים אליו, נמתק מהם המרירות הרבה יותר.

[עלים-לתרופה, ה מצרע תקצד - ודע והאמן: שמקטן שבקטנים עד גדול שבגדולים, כלם צריכין לסבל מרירות גדול בכל יום בזה העולם, כל אחד לפי ערכו. אך "אלמלא מלחא, לא היו עלמא יכול למסבל מרירותא".

ומה גדלו חסדי השם, שאין אנו מתנגדים על הצדיק-האמת שהוא בחינת "ברית מלח עולם", שהוא ממתיק המרירות של כל העולם, והם משלמים לו רעה תחת טובה וחולקים עליו, יסלח להם השם, וברוך-השם שאנו נצלנו מזה.

געוואלד! דו ווייסט גארנישט וואס ס'טוט זיך אויף דער וועלט [אחה! איך יודע כלום מה שקורה בעולם] וכו'. והרי אנו רואים: שכל מי שרודף ביותר אחר העולם-הזה, חיו מרים ביותר.

ואם גם אתם אינכם נקיים לגמרי מתאוות עולם הזה-והבלי - על-כל-פנים אתם יודעים היטב היטב: שהכל הבל וריק, ואתם יודעים מהצדיק-האמת הממתיק המרירות, וכל תקונתכם אליו, וכל מגמת פניכם לילך בדרך-יו הקדושים, והרבה הרבה נצלתם מכמה וכמה מיני מרירות בלי שעור בעולם-הזה ובעולם-הבא.

[עלים-לתרופה, ג ויחי תקצו - וכל מכתביך, כלם שפה אחת להם, צועקים בקול מר על מרירות עולם-הזה המלא וגונות העובר על כל אחד, לא ראי זה פראי זה, אבל כלם סובלים מרירות גדול. וכל מיני מרירות של כל אחד בגוף ונפש וממון, הכל נמשך מה'דע-הכולל', שהוא ה'תאוה-הכללית', אשר עליה נאמר: "ומוצא אני מר ממנות וכו', אשר היא מצודים" וכו'.

אך בזה בעצמך, יש לך ולנו לשמח - מאחר שאנו יודעים מ"מלחא הממתיק מרירותא דעלמא", אשר על זה נאמר: "אלמלא מלחא, לא היו עלמא יכול למסבל מרירותא".

ואם אמנם צר לך מאד בני חביבי - עם-כל-זה, בזה לבד ראוי לך להחיות את-עצמך, מה שאתה מרגיש על-כל-פנים המרירות, ובשביל זה אתה צועק כל-כך. וזה בעצמו נמשך מ'בחינת ה"ברית מלח עולם" הממתיק המרירות, שעל ידי זה בעצמו מרגישין המרירות ביותר, כדרך כל הרפואות שמתלבשים בדרך-מרורים, שכשמיניחין הרטיה על המכה, מתחילין להרגיש הכאב יותר וכו'.

[עלים-לתרופה, יום ד' ראש-החדש תמוז תר"ב - מה שנעשה בעולם, רואין בדרך ביותר, בפרט בפרקים הגדולים כמו פה - צעקת כל אחד ומרירותו עד לשמים יגיע. והמבין שומע, שבפנימיותם צועקים: "מה התכלית? ומה יהיה בסופנו? וכו'. אך בחיצוניות שומעים ביותר צעקת המציאה שמוצא כל אחד ואחד, שהוא ענין: "ומוצא אני מר ממנות את האשה", שהוא ה'פרנסה', כמו שאמר רז"ל (יבמות סג).

וגם כפשוטו מה שסובלים ממנה, והעקר בדבר ה'פרנסה'. וראים בחוש מה שאמר אדמו"ר ז"ל (ח"א כ"ג הנ"ל): "שאמלא מלחא, לא היו עלמא יכיל למסבל מרירותא". וזאת נחמתי בעניי: מה שאני יודע בברור כל-זה. ובחסדי-השם הגדולים, הודיע לי מהברית מלח עולם הממתיק כל-זה, מה נשיב להשם כל תגמולוהי עלינו.

[עלים-לתרופה, א תצא תר"ג - ועתה בני! ראה והבן ויחכם! וזכר היטב כל מה שדברנו בזה: פמה יש לנו לשמח ולהתחזק ולבטח בחסדו ותרבו. ולהזכיר את עצמו בכללים, פמה וכמה גבר עלינו חסדו, שנצלנו מלהיות מתנגד וחולק על הצדיק יסוד עולם, שהוא בחינת "ברית מלח עולם", שכל המתקת מרירותא דעלמא על-ידו.

"ועבד הלוי הוא" (במדבר יח, כג) - ענין 'שירת הלויים'
מצות-עשה: להיות הלויים מתעסקין בעבודת בית-המקדש, להיות שומרים וכו', ולשזור בכל יום על הקרבן שנאמר: "ועבד הלוי הוא" וגו'. (ספר המצות להרמב"ם מ"ע כג; ספר החנוך מצוה טצד; סמ"ג מ"ע מסט)

מוז. ח"א יג, א - להמשיך 'השגחה שלמה', אי-אפשר אלא עד שישיבר 'תאוות-ממון', ושבירתה הוא על-ידי 'צדקה'.

כי איתא בזהר (פנחס רכד): "רוחא נחת לשפך חמימא דלבא, וכד נחת רוחא, לבא מקבל ליה בהדוה דנגונא דליואי".

"רוחא" - זה בחינת 'צדקה', שהיא "רוח נדיבה" (תהלים נא, יד), על-ידו מקררין חמימות 'תאוות-ממון'.

וזה בחינת (תהלים עו, יג): "יבצר רוח נגידים" - שה'רוח' ממעט תאוות ה'נגידות' וה'עשירות'.

נגונא דלויאי - זה בחינת 'משאומתן באמונה' - ש"שמח בחלקו" (אבות פ"ד מ"א), ואינו אץ להעשיר. כי ה'נגינה' זה ה'משאומתן', כמו שכתוב (שם פא, ג): **"שאו זמרה ותנו תה"**.

"חדוה" - זה ש"שמח בחלקו".

מה. ח"א רנו - עקר ה'נגון', הוא מבחינת שפט לוי שהיו מנצחים בשיר, שהם מ'בני לאה'. ואז כשנולד לוי נאמר (שם כט, לד): **"הפעם ילוח אישי אלי"** - כי על-ידי שנולד לוי **"שהוא סטרא דנגונא"** (זהר שמות יט) - על-ידי זה בחינת ההמשכה, שילוח וימשך אליה.

ועל-כן נגינה שגשתלשל ויורד משם, מבחינת **"ועיני לאה רבות"**, יש לו כח למשך, בבחינת: **"הפעם ילוח"**.

מט. ח"א רלז - עקר ה'נגון' וה'פלי-שיר' הביא לוי לעולם, כמובא בזהר (שמות יט): **"שעקר הנגון מסטרא דלויאי"**.

וזה שאמרה לאה (בראשית כט, לד): **"הפעם ילוח אישי אלי"** - שעתה הפעם שנולד לוי, שעל-ידו בא בחינת הנגון וכלי שיר לעולם, **"הפעם ילוח אישי אלי"** בודאי, כי התחברות שני דברים הוא על-ידי 'נגון' ו'כלי-שיר', והבן. - וזה בחינת 'פלי-זמר' שפנגנין על 'חתנה'.

ג. ספר-המדות, נגינה ח"ב ב - הלויים היה להם לכל יום נגון מיוחד, ועכשו בגלות נשתכחו הנגונים. וכשבאה איזהו שבר על איזהו אמה, אזי מתנוצץ הנגון של הלויים שהוא פנגד השבר הזה.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת קרח

תפלות בענין: להנצל ממחלקת, ולזכות ל'שלום' ול'אמונת חכמים'

לבטל כל מיני מחלקת מן העולם, ויהיה נכלל שמאל בימין, ותמשיך שלום גדול בעולם, ותבטל חרב והרג ואבדון מן העולם, ותקים מקרא שפתוב: **"ונתתי שלום בארץ, וחרב לא תעבר בארצכם"**.

[ג] לקוטי-תפלות ח"א סא
(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון' - לעיל אות ט)
"ויקהלו על משה ועל אהרן, ויאמרו אלהם רב לכם"
(במדבר טז, ג)
"והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש"
(במדבר טז, ז)

אנא ה', מלא רחמים, חומל דלים, שומע אנקת אביונים, חוס וחמל עלינו למען שמך, למען רחמיך הרבים, למען חסדיך העצומים, למען הצדיקים האמתיים.

ועזרנו והושיענו וזכנו מהרה לאמונת-חכמים בשלמות באמת, ותעזרנו

[א] לקוטי-תפלות ח"א ה
(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א ה, 'במצצרות' - לעיל אות ה)
"ויקהלו על משה ועל אהרן, ויאמרו אלהם רב לכם"
(במדבר טז, ג)
"והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש"
(במדבר טז, ז)

אנא ה', אל תעשה עמי פחטאי, ואל תדינני כמפעלי, ועשה למענך ולא למעני, ומלא בקשתי ברחמים. וזכני, שלא יכנס בלבי שום קשיא והרהור כלל על הצדיקי-אמת, ועל המחלוקת שביניהם. רק אזכה להאמין בהם תמיד באמונה ששלמה באמת.

[ב] לקוטי-תפלות ח"א מז
(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א מז, 'מקאת פנים בתפלה' - לעיל אות כג)
"והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש"
(במדבר טז, ז)
"ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים"
(דברי-הימים א, כג, יג)

ותזכנו על-ידי מחאת-כפים, להמתיק כל הדינים שבעולם, ונזכה

לְתַקַּן פָּנֶם אֲמוֹנַת־חַכְמִים שֶׁפָּגַמְנוּ
מִנְעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

וְתַטְהֲרֵנוּ מִכָּל הַגְּלוּלִים וּמִכָּל הַטְּנֵפֹת,
הַנִּמְשָׁכִים וְעוֹלִים אֶל הַמַּחַ
חַס־וְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי פָנֶם אֲמוֹנַת־חַכְמִים.

כִּי בַעֲוֹנוֹתֵינוּ־הַרְבִּים, נִפְגַּם דַּעְתָּנוּ
וְנִתְבַלְבַּל מְאֹד, עַל־יְדֵי פָנֶם אֲמוֹנַת־
חַכְמִים, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה עוֹלִים בְּכַל־עֵת
עֲשָׂנִים סְרוּחִים אֶל הַמַּחַ, וּמִסַּבִּיךְ אֶת
דַּעְתָּנוּ, וּמַעֲקֻמִּים וּמִבְלַבְלִים אֶת דַּעְתָּנוּ
וּלְבַבְנוּ מְאֹד.

סָבוּנוּ גַם סָבּוּנוּ, וַיִּמְדְּרוּ אֶת חַיֵּינוּ מְאֹד,
בְּקִשְׁיוֹת, וּבְלַבּוּלִים, וּמַחֲשָׁבוֹת־
זְרוֹת, וְשִׁגְעוֹן, וְטְרוּף־הַדַּעַת, וְעַקְמִימִיּוֹת
הַלֵּב, הַרְבֵּה מְאֹד. הַבִּיטָה בַעֲנֵינֵנוּ, כִּי רַבּוּ
מִכְאוּבֵינוּ וּצְרוֹת לְבַבְנוּ.

אָבִינוּ מִלֶּךְ קָל חַי וְקַיִם, רַחֵם עָלֵינוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, בְּרַחֲמֶיךָ
הַעֲצוּמִים, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, בְּרַחֲמֶיךָ
הַטּוֹבִים. "כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ
מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים". "רַחֲמֶיךָ רַבִּים ה' כַּמִּשְׁפָּטֶיךָ
חַיֵּינוּ".

וַיִּטְהַר רַעֲיוֹנֵינוּ וּלְבַבְנוּ לְעַבּוֹדָתְךָ בְּאֵמֶת,
וַתִּגְרַשׁ וַתִּרְחַק וַתַּבְטֵל מִדַּעְתָּנוּ
וּמִלְבַּבְנוּ, כָּל מִינֵי בְלַבּוּלִים רָעִים, וְכָל מִינֵי
מַחֲשָׁבוֹת־רָעוֹת שֶׁהִרְגַלְנוּ בָּהֶם.

וְנִזְכָּה לְטָהָר וּלְכַפֵּס וּלְרַחֵץ אֶת מַחֲנוּ
וּמַחֲשַׁבְתָּנוּ וּלְבַבְנוּ, מִכָּל מִינֵי
טְנֵפוֹת וּלְכַלּוּכִים, וּמִכָּל הָעֲשָׂנִים סְרוּחִים,
וְלֹא יַעֲלוּ וְלֹא יִבּוֹאוּ עַל לְבַבְנוּ וְדַעְתָּנוּ כָּלֵל.

וְנִזְכָּה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחֲנוּ וּמַחֲשַׁבְתָּנוּ
וּלְבַבְנוּ מֵעַתָּה, בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהָרָהּ

גְּדוּלָּהּ, וְנִזְכָּה לְמַחֲשָׁבוֹת קְדוּשׁוֹת תְּמִיד,
בְּלִי שׁוֹם בְּלַבּוּל־הַדַּעַת כָּלֵל.

וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ אָבִינוּ
שְׁבַשְׁמִים, אֲדוֹן כָּל, אֲדוֹן
הַשָּׁלוֹם, מִלֶּךְ שֶׁהַשָּׁלוֹם שְׁלוֹ. וְתִמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ בְּרֻכָּה וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל
מִינֵי מְרִיבוֹת וּמַחֲלָקֹת, וְהַגֵּן בַּעֲדֵנוּ, וְהַסֵּר
מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דָּבָר וְהַרְבֵּ וְרָעַב וְיַגּוֹן, וְהַסֵּר
שִׁטָּן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ.

הַצִּילֵנוּ נָא מִיַּד אוֹיְבֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ,
בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת. הַצִּילֵנוּ
מִכָּל הַחוֹלְקִים וְהַשׁוֹנְאִים, וּמִכָּל
הַמְלַשְׁיָנִים הַדּוֹבְרִים רָע עַל נַפְשָׁנוּ, וּמִכָּל
הַמְקַטְרְגִים, וְתִסְפֹּר אֶת פִּיהֶם, "וְלֹא
תַעֲשֶׂנָּה יְדֵיהֶם תְּשִׁיחַ".

וְכָל הַקָּמִים עָלֵינוּ לְרָעָה, מְהֵרָה הַסֵּר
עֲצָתָם וְקַלְקַל מַחֲשַׁבְתָּם, וַיִּקִּים בָּהֶם
מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "עֲצוּ עֲצָה וְתַפֵּר, דַּבְּרוּ דָבָר
וְלֹא יָקוּם, כִּי עִמָּנוּ אֵל־ל". וְנֹאמַר: "ה' הַפִּיר
עֲצַת גּוֹיִם, הִנֵּיא מַחֲשָׁבוֹת עַמִּים".

וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁלֹא
יִזִּיק לָנוּ הַמַּחֲלָקֹת כָּלֵל, לֹא
בְּגִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת. רַק נִזְכָּה עַל־יְדֵי
הַמַּחֲלָקֹת, לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל כָּל
חַטָּאֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וּבִפְרֹט עַל פָּנֶם
אֲמוֹנַת־חַכְמִים, אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּכַבּוֹד
חַכְמִים־אֲמִתִּיִּים, וּבִסְפָרֵיהֶם־הַקְּדוּשִׁים,
וְלֹא הָאֲמַנְתִּי בָּהֶם בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת, וְהָיוּ
דְּבָרֵיהֶם אֲצִלִּי לְמוֹתָר, וְלֹא הָיוּ יִקְרִים
וְחֲשׁוּבִים בְּעֵינֵי דְּבָרֵיהֶם וּסְפָרֵיהֶם
הַקְּדוּשִׁים.

אֲנָא ה', זְכַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְתַקַּן כָּל־
זֶה, שֶׁאֲזַכָּה לְחוּס עַל נַפְשִׁי,
וּלְהַסְתַּכֵּל עַל עֲצָמֵי הַיֵּטֵב, וּלְהַבִּין

וְלֹהֲשִׁיבִיל מִתּוֹךְ הַמַּחֲלָקֶת שְׁחֹלְקִים עָלַי, עַד הֵיכֵן פָּנַמְתִּי בְּאִמוּנַת־חַכְמִים, וְלָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל־זֶה, וּלְתַקֵּן כָּל מַעֲשֵׂי מַעֲתָה. וְאִזְכָּה לְקִים דְּבָרֵי הַחַכְמִים הָאֱמִתִּים, וְלִבְלִי לְסוּר מִדְּבָרֵיהֶם יָמִין וּשְׂמָאל.

וְאִזְכָּה שִׁיחֲזְרוּ וַיִּחְשְׁבוּ בְּעֵינַי כָּל סִפְרֵיהֶם־הַקְּדוּשִׁים, וַיְהִיו יִקְרִים בְּעֵינַי מִפֶּז וּמִפְּנִינִים, וְכָל חַפְצִים לֹא יִשׁוּוּ אֶצְלִי, נֶגֶד כָּל סֵפֶר וְסֵפֶר מִדְּבָרֵי הַחַכְמִים־הָאֱמִתִּים. וַיִּתְּרֻנוּ מְאֹד הַסִּפְרִים־הַקְּדוּשִׁים בְּעוֹלָם עַד אֵין קֶץ.

וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי תְּשׁוּבָתֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת, שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־זֶה סֵפֶר קְדוֹשׁ לְמַעַלָּה בְּעוֹלָם־הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֲז נִדְּבָרוּ יִרְאֵי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וַיִּקְשַׁב ה' וַיִּשְׁמָע, וַיִּפְתַּח סֵפֶר זְכָרוֹן לְפָנָיו, לִירְאֵי ה' וְלַחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ".

וְתִזְכְּנוּ מַעֲתָה לְאִמוּנַת־חַכְמִים בְּאֱמֶת בְּשִׁלְמוֹת בְּכָל הַבְּחִינּוֹת. וְנִזְכָּה, שִׁיִּתְּחַבְּרוּ סִפְרֵים הַרְּבִיּוֹת דְּקִדְשָׁה, וַיִּתְּחַדְּשׁוּ בְּכָל־פַּעַם, סִפְרֵים הַרְּבִיּוֹת בְּתוֹרָתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, וַיְהִיָּה לָנוּ אִמוּנָה שְׁלֵמָה בְּכֻלָּם.

וְלֹא יִהְיֶה אֶצְלָנוּ לְמוֹתֵר, שׁוּם סֵפֶר הַמְּדַבֵּר מַעֲנִינֵי תוֹרַת־נוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה, הֵן הַמְּדַבְּרִים בְּפֶשֶׁט, רְמֵז, דְּרוֹשׁ, סוּד. הֵן סִפְרֵי הַמְּפָרְשִׁים וְהַמְּבַאֲרִים. הֵן סִפְרֵי הַפּוֹסְקִים וְשִׂאֲלוֹת־וְתִשְׁבוֹת. הֵן סִפְרֵי מוֹסֵר. הֵן סִפְרֵי תַּפְלוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וּוְדוּיִם וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ.

וְכָל מִינֵי סִפְרֵים הַמְּדַבְּרִים בְּעֵינַי תוֹרַת־נוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה, כָּלָם יִהְיוּ חֲשׁוּבִים וַיִּקְרִים בְּעֵינַיִנוּ מְאֹד, כָּל סֵפֶר

וְסֵפֶר. הֵן אוֹתָן שֶׁנִּתְּחַבְּרוּ כְּבָר, הֵן הַעֲתִידִים לְהִתְחַבֵּר.

כִּי כָּל־מְכַרְחִים לְהַעֲוֹלָם, וְאֲנוּ צְרִיכִים כָּלָם, כִּי הֵם חַיִּינוּ וְאֶרֶץ יְמִינוּ, וְכָל־עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם, וּמְשַׁמְעִים בִּירְאָה יַחַד בְּקוֹל דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם, כָּלָם אֲהוּבִים, כָּלָם בְּרוּרִים, כָּלָם קְדוּשִׁים. וְכָל־מְדַבְּרִים מְרַצְנֵךְ הַטוֹב הַגָּנוּז בְּתוֹרַת־הַקְּדוּשָׁה, וְכָל־מְעוֹרְרִים לְעִבּוּדֶךָ וְלִירְאָתֶךָ, וְכָל־"נַחֲמָדִים מִזֶּהב וּמִפֶּז רַב, וּמְתוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַצִּילֵנִי מִכַּת לְצִים, וְתִשְׁמְרֵנִי תָמִיד וְתִצְלִינִי, שְׁלֹא אֲלַעִיג וְלֹא אֲתִלְוֶצֶץ חֲסִי־שְׁלוֹם, מִשׁוּם סֵפֶר מִתּוֹרַת־הַקְּדוּשָׁה. וְתִצְלִינִי מִעַנְשׁ הַקֶּשֶׁה וְהַפֶּר, הַמְּנִיעַ לְהַמְלַעִיג עַל דְּבָרֵי־חַכְמִים, שֶׁהוּא נִדּוֹן בְּצוֹאֵה־רוֹתַחַת רַחֲמָנָא־לִיצְלוֹן.

הַצִּילֵנִי נָא, שְׁמְרֵנִי נָא, שְׁלֹא אֲכַשֵּׁל בְּעוֹן זֶה חֲסִי־שְׁלוֹם לְעוֹלָם, שְׁמְרֵנִי שְׁלֹא אֲפֹה בְּנַחֲלָתָן שֶׁל חַכְמִים־אֱמִתִּים דְּקִדְשָׁה. וְאַזְהַר בְּכַבּוּדֵם תָּמִיד. וְלֹא יִהְיֶה עָלַי שׁוּם קַפְדָּא, מִשׁוּם חֲכָם־אֱמִתִּי דְּקִדְשָׁה.

מִלֵּא רַחֲמִים, מִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵי לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, וּזְפַנִּי מִהֲרָה לְאִמוּנַת־חַכְמִים בְּשִׁלְמוֹת בְּאֱמֶת בְּכָל הַבְּחִינּוֹת. וְתִזְרַק עָלֵינוּ מִים טְהוּרִים, וְתִטְהַרְנוּ מִכָּל טְמְאוּתֵינוּ וּמִכָּל גְּלוּלֵינוּ, כְּאִמּוֹר: "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִים טְהוּרִים וְטָהַרְתֶּם, מִכָּל טְמְאוּתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהַר אֶתְכֶם." "יְהִיו לְרַצוֹן אֱמִרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".

⊗ [ד] לקוטי-תפלות ח"א צד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עה, 'יברכנו אלוקים' - לעיל אות לב)

"ולא יהיה נקרח ונעדתו" (במדבר יז, ה)

"אמר רב: כל המחזיק במחלקת עובר בלאו,

שנאמר: "ולא יהיה נקרח ונעדתו" (סנהדרין קי).

רבוננו של עולם, זכני ברחמיך הרבים למדת השלום, ואזכה להיות אוהב שלום ורודף שלום תמיד, כמו שכתוב: "סור מרע ועשה טוב, בקש שלום ורדפהו". ואזכה בכל-עת, לעשות שלום בין אדם לחברו, ובין איש לאשתו.

ותשמרני ותצילני ברחמיך הרבים, ממתת הנצחון, ומחלקת-דסטרא אחרא, שלא יהיה בלבי שום נצחון ומחלקת דסטרא-אחרא, הנמשכין מהדמים של הגוף שעדין לא עבדו בהם את השם-יתברך.

ותתן לי כח ברחמיך-הרבים, להעלות את כל הניצוצין הנפולין אליך, בבחינת העלאת מיין-נוקבין. ועל-ידי-יזה יהיה נעשה יחוד קודשא-בריך-הוא ושכינתיה, ועל-ידי-יזה יהיה נמשך שלום גדול ונפלא למעלה ולמטה בכל העולמות כלם.

ויתבטל כל מיני נצחון דסטרא-אחרא, וקנאה, ושנאה, וקנטור, ומחלקת, מומני ומפל ישראל ומפל בני עולם. רק יהיה אהבה ושלום גדול בין כל עמך ישראל, ובין כל הנבראים, והנוצרים, והנעשים - שבכל העולמות כלם.

ועל-ידי-יזה תמשיך ותשפיע ברכה גדולה לנו, ולכל ישראל, ולכל העולמות כלם. עושה שלום במומיו, הוא ברחמיך יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל, ואמרו אמן.

⊗ [ה] לקוטי-תפלות ח"א צה ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א פ, 'ה' עז לעמו יתרו')

"ולא יהיה נקרח ונעדתו" (במדבר יז, ה)

"אמר רב: כל המחזיק במחלקת עובר בלאו,

שנאמר: "ולא יהיה נקרח ונעדתו" (סנהדרין קי).

אדון השלום, מלך שהשלום שלו, עושה שלום ובורא את הכל. עזרנו והושיענו כלנו, שנזכה תמיד לאחז במדת השלום, ויהיה שלום גדול באמת, בין כל אדם לחברו, ובין איש ואשתו.

ולא יהיה שום מחלקת אפלו בלב, בין כל בני-אדם, כי אתה עושה שלום במומך, ואתה מחבר שני הפכים יחד, אש ומים, ובנפלאותיך העצומים אתה עושה שלום ביניהם.

כן תמשיך שלום גדול עלינו, ועל כל העולם פלו, באפן שיתחברו כל הפכים יחד, בשלום גדול ובאהבה גדולה, ויכללו כלם בדעה אחת ולב אחד, להתקרב אליך ולתורתך באמת, ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם.

ה' שלום, ברכנו בשלום, ועל-ידי-יזה תמשיך עלינו כל הפרכות, וכל ההשפעות, וכל הישועות.

חדש תמוז

א. לקוטי-מוהר"ן ח"א ריז - "זכרו תזרת מ'שה" (מלאכי ג, כב), ראשי-תבות 'תמוז' חסר 'זא"ו. פי אז ב'תמוז' צריכים להמשיך הזכרון לתקן השכחה, פי אז נתהוה השכחה, פי על-ידי "הלוחות שנשתברו בחדש תמוז" (תענית פ"ד מ"ו), נתהוה השכחה, כמו שאמרו רז"ל (ערובין נד.): "אלמלא לא נשתברו הלוחות הראשונות, לא נשתבחה תורה מישראל".

ועל-כן חסר וא"ו מ'תמוז' - פי מאחר שנשתברו הלוחות, נסתלק הזא"ו, פי הלוחות הם בחינת 'זא"ו, כמו שאמרו (בבא-בבא יד.): "הלוחות ארפן ששה ורחפן ששה".

גם "זמן מ'תן תזרתנו" ראשי-תבות 'תמוז', פי ב'תמוז נתנו הלוחות" (יומא ד:). וגם כאן חסר 'זא"ו, מחמת שאז נשתברו הלוחות שהם בחינת 'זא"ו בנ"ל.

ב. עלים-לתרופה, א חקת ראש-חדש תמוז תר"א - והיום ראש-חדש תמוז, ראש חדש שרש התשובה (על-פי ח"א תורה י). 'תמוז' ראשי-תבות: "זכרו תזרת מ'שה". "זמן מ'תן תזרתנו". והוא"ו חסרה - פי נשברו הלוחות "שארפן ורחפן וא"ו" (על-פי תורה ח"א ריז הנ"ל).

וצריכין לזכר כליזה היטב - כמו שאנו מזהרין מזאת התורה [הנ"ל] בעצמו, שהוא ראשי-תבות 'תמוז' שהוא "זכרו" וכו'. פי כל דברינו אלה, הם 'תורת משה' ממש, פי הם 'קיום-התורה'.

[וכמו שאמר מוהרנ"ת ז"ל (פוכריאור, אנשי-מוהר"ן ח"ג ה): הלמוד של דיני-התורה, נתן לנו השם-יתברך על-ידי משה רבנו עליו-השלוש. והלמוד של 'קיום-התורה', נתן לנו השם-יתברך על-ידי אדמו"ר זצ"ל].

ועתה צריכין לחזר עוד הפעם ועוד הפעם וכו' וכו': זכר! זכר! היטב היטב: את כל הטובות והנפלאות שעשה השם-יתברך עמנו, מימות משה רבנו עליו-השלוש, מיום מתן-תורה עד היום הזה. כמו שהזהירו אותנו רבותינו ז"ל הרבה על-יזה, כמו שכתוב (תהלים קה, ה): "זכרו נפלאותיו אשר עשה", זכר את יום אשר עמדת לפני ה' אלוקיך בחורב"

וכו' (דברים ה, י), ואשר עשה עמנו בכל דור ודור על-ידי כל הצדיקים-אמתים בני עליה שבכל דור.

ובפרט אשר עשה עמנו בדור הזה, שאנו בעניותנו ועבודתנו, ותכלית תכלית שפלותנו אשר ירדנו פלאים בעוונותינו-הרבים, הפליא השם-יתברך חסדו וישועתו עמנו - להשמיענו בזאת, להזכירנו בכל-פעם, את ה' אלקינו, ואת תורתו הקדושה.

עד שגם אנחנו בלנו אלה פה היום חיים - נוכל להזכיר עצמנו בכל-פעם, בגדלת הבורא היחיד הקדמון יתברך שמו, המשגיח בכל עת עלינו, הצופה בכל עת להטיב אחריתנו.

כאשר אנו רואין בכל-פעם בעצם שפלותנו, שנדמה בכל-פעם: שכמעט כמעט אפס תקוה חסו-ושלום, בבחינת (איכה ג, יח-כא): "ואמר אבד נצחי ותוחלתי מה' וכו', זאת אשיב אל לבי על פן אוחיל, חסדי ה' כי לא תמנו פי לא כלו רחמיו". וכמו שאנו אומרים שלשה פעמים בכל יום: "ועל נסוף שבכל יום עמנו וכו', הטוב פי לא כלו רחמיו וכו'.

ותאמין באמונה שלמה בני חביבי חמדת לבבי: שגם עליך נאמרו כל הדברים האלה וכו'.

רק חזק ואמץ מאד מאד, לשמח נפשך בכל מה שתוכל, ולהפך כל היגון ואנחה, וכל מיני מרה-שחורה ועצבות ודאגות - להפך הכל לשמחה - פי אה-על-פי-כן אני יודע: ש'תמוז' ראשי-תבות "זכרו תזרת מ'שה".

וכפי מעט מעט השעור שבלבי מזה - צריכין-לומר גם על דבור הקדוש הזה: "אלמלא לא אתינא לעלמא, אלא למשמע דא, די"!

פי הוא נוגע לתקון חטא-העגל, לתקן פגם שבירת-לוחות, שהמשיכו שכחה בעולם - שמשם כל הצרות בגוף ונפש וממון שסובלין בגלות המר הארץ הזה. ועקר הוא צרות הנפש, בפרט כמו שיודע כל אחד בנפשו נגעי לבבו ומכאוביו.

אבל "לא דבר ריק הוא" (על-פי דברים לב, מז): אשר הפליא חסדו עמנו, להאיר עינינו בחדושי תורתו-הקדושה - שבכלם הראה לנו, ורמז לנו היטב היטב:

שְׁעָדִין לֹא עֶזֶב חֶסֶדוֹ מֵעַמָּנוּ, וְעָדִין הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ עָמִי וְעַמְּךָ בַּפְּרָטִיּוֹת, וְעַם בְּלִנּוֹ - כִּי גָלָה לָנוּ "תּוֹרַת חֶסֶד" שֶׁלֹּא נִשְׁמָע מֵעוֹלָם. שְׁכַל דְּבוּר יָכוֹל לְהַחִיּוֹת גַּם אוֹתָךְ וְגַם כָּל הַגְּרוּעִים בְּיֹתֵר וְכוּ'.

☉ לְקוּטֵי-תַפְלוֹת לְחֹדֶשׁ תַּמּוּז ☉

- בַּעֲנֵנוּ זְכוֹרוֹן דְּקִדְשָׁה' -

(על-פי התורה הנ"ל, שבחודש תמוז צריכין להמשיך הזכרון)

[א] לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"א נד

(על-פי לקוטי-מורה"ן ח"א נד, ו'יהי מקוץ - זכרון')

"אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בַּלֵּילָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי. זְכַרְתִּי בַּלֵּילָה שְׁמֶךָ ה', וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרַתְךָ. אֶזְכּוֹר מֵעַלְלֵי יְיָ, כִּי אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֵךְ. זְכַרְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, הַגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ, בְּמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ אֲשׁוּחָח. בְּהִתְעַטֵּף עָלַי נִפְשִׁי, אֵת ה' זְכַרְתִּי. זְכוֹר תִּזְכּוֹר, וְתִשׁוּחַ עָלַי נִפְשִׁי".

וְאֵעַן וְאוֹמֵר לְנַפְשִׁי: זְכוֹר אֵל תִּשְׁכַּח שֵׁשׁ עַלְמָאֲדָתִי, וְאֵין שׁוּם קַבִּיעוֹת בְּזֵה הָעוֹלָם, כִּי הָעוֹלָם־הַזֶּה עוֹבֵר כְּהַרְדָּעִין, כְּצֵל עוֹבֵר, וְכַאֲבַק פּוֹרֵחַ, וְכַעֲנַן כְּלוֹה, וְכַרוּחַ נוֹשֶׁבֶת, וְכַחֲלוֹם יְעוּף, וְעַקֵּר הַחַיִּים וְעַקֵּר הַקַּבִּיעוֹת דִּירָה שֶׁל הָאָדָם, הוּא רַק בְּעַלְמָאֲדָתִי.

חֻסָּה עָלֶיךָ, וְשַׁמֵּר אֶת הַזְכוֹרוֹן הַיָּטֵב, שֶׁתִּזְכּוֹר תָּמִיד בְּכָל יוֹם בְּעַלְמָאֲדָתִי, וְלֹא תִשְׁכַּח, וְהִדְבַּק מִחֲשַׁבְתְּךָ בְּעַלְמָאֲדָתִי, וְאֵל יִזוֹז זְכוֹרוֹן עַלְמָאֲדָתִי מֵרַעֲיוֹנָךְ.

הַסְתַּכַּל עַל עֲצֻמְךָ הַיָּטֵב הַיָּשֵׁב דַּעְתְּךָ בְּאִמְת־לְאִמְתּוֹ, וְזְכוֹר וְתֵן לְלִבְךָ: מַה תַּעֲשֶׂה בְּאַחֲרִיתְךָ, בְּעֵת יָבֵא קֶצֶף כְּהַרְדָּעִין.

צַר לִי עָלֶיךָ אָחִי, הַקִּיצָה אָחִי מִשְׁנַת פְּתִיוֹתָךְ, וְחַמַּל עַל נַפְשֶׁךָ, "וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֶיךָ בַּיָּמִים בְּחוֹרוֹתֶיךָ".

וּבְכֵן בָּאתִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, לְהַפִּיל תְּחִנָּתִי לְפָנֶי רַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּם, וְלִשְׂא עֵינַי לְחֶסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, שֶׁתִּזְכְּנִי לְשַׁמֵּר אֶת הַזְכוֹרוֹן הַזֶּה הַיָּטֵב, שֶׁאֶזְכּוֹר תָּמִיד בְּעַלְמָאֲדָתִי, וְלֹאֲדַבַּק מִחֲשַׁבְתִּי רַק בְּעַלְמָאֲדָתִי בְּכָלֹל וּבַפְּרָט.

וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם בְּהַקִּיצֵי מִשְׁנַתִּי, תִּכְּרַךְ וּמִיד כְּשֶׁאֲפַתַּח אֶת עֵינַי, אֶזְכֶּה לְזַכֵּר מִיד בְּעוֹלָם־הַבָּא, שֶׁהוּא עוֹלָם הָעוֹמֵד וְהַקַּיָּם לְעַד וּלְנֹצֵחַ נְצֻחִים, וְהָעוֹלָם־הַזֶּה הוּא הַבֵּל וְרִיק, הַבֵּל הַבְּלִים אֵין בּוֹ מִמָּשׁ, "הַבֵּל נִדְּהָ, הַבֵּל הַבְּלִים הַכֵּל הַבֵּל".

וְאֵין שׁוּם יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עַמְלוֹ שֶׁיַּעֲמַל בְּעַסְקֵי הָעוֹלָם־הַזֶּה, וְאֵין שׁוּם תַּכְלִית וְטוֹב בְּעוֹלָם, כִּי אִם לְרַדֵּף תָּמִיד לְהַשִּׁיג הָעוֹלָם־הַבָּא. וְתִזְכְּנִי שֶׁאֶזְכּוֹר זֹאת הַיָּטֵב בְּכַח הַזְכוֹרוֹן־דְּקִדְשָׁה.

הַצִּילָנִי וְשַׁמְרֵנִי מֵרַעֲיוֹן הַמַּבִּיא לִידֵי שְׁכָחָה, שֶׁהִיא מִיתַת הַלֵּב, שְׁבִירַת לֵב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מִלֵּב הֵייתִי כְּכֹלִי אוֹבֵד". עֲזֵרְנִי שֶׁלֹּא אֲשַׁכַּח אֶת עוֹלָמִי הַנִּצְחִי וְהַקַּיָּם לְעַד.

חֻסָּה עָלַי כְּרַב רַחֲמֶיךָ, כְּרַב יִשׁוּעָתְךָ, כְּרַב טוֹבוֹתֶיךָ, כְּרַב הַצְּלוּתֶיךָ. יִהְיֶה מֵעִיד עָלַי, עַל נִרְדָּף כְּמִנִּי, עַל חֶסֶר דַּעַה, חֶסֶר עֲצָה כְּמִנִּי. אֲמִץ וְחִזַּק אֶת לִבִּי בִּירְאָתְךָ וְעִבּוּדְךָ.

וְזַכְּנִי, שֶׁאֲשִׁים אֵל לִבִּי, וְאֶזְכּוֹר הַיָּטֵב בְּלִבִּי וּבְדַעְתִּי תָּמִיד, אֶת הַתַּכְלִית הָאַחֲרוֹן. וְאֶזְכֶּה לְדַבַּק מִחֲשַׁבְתִּי וּלְלִבִּי תָּמִיד, בְּעַלְמָאֲדָתִי.

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת גְּדֹל הַצַּעַר וְהַבּוֹשָׁה שִׁיְהִיָּה בְּעַלְמָאֲדָתִי, עַל מִי שֶׁלֹּא קִשַּׁט עֲצָמוֹ בְּעוֹלָם־הַזֶּה, וְהוּא אָבְדָה שְׂאִינָה חוֹזֶרֶת לְעוֹלָם, כִּי שֵׁם אֵין מַעֲשֵׂה וְחִשְׁבוֹן מוֹעִיל כָּלְל, כִּי "מִי שֶׁלֹּא טָרַח בְּעֶרְב־שַׁבָּת, מָה יֹאכַל בְּשַׁבָּת". "מַעֲוֹת לֹא יוֹכֵל לְתַקֵּן וְחֶסְרוֹן לֹא יוֹכֵל לְהַמְנוֹת". וְאֵין מוֹעִיל שֵׁם שׁוֹם רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם.

זַכַּנִּי עִתָּה בְּרַחֲמֶיךָ, שְׂאֲזַכֶּה לְזַכֵּר עִתָּה בְּעוֹלָם־הַזֶּה, אֶת הָעוֹלָם־הַבָּא תְּמִיד, וְאֵל יִלְיִזוּ מַעֲיִנִי, וְלֹא אֶסוּר מִדַּעְתִּי, זְכוּרֹן הָעוֹלָם־הַבָּא תְּמִיד, בְּאִפְן שְׂאֲזַכֶּה לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְאֲזַכֶּה לְתַקֵּן בְּחַיֵּי אֶת כָּל אֲשֶׁר שִׁחַתְתִּי, בְּשׁוֹנֵג וּבְמִזִּיד בְּאַנֶּס וּבְרַצוֹן.

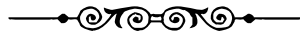
אֲבִינִי שִׁבְשָׁמַיִם, מִלֵּא מִשְׁאֵלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וְהַצִּילֵנוּ מִכַּחַד־הַמְדָּמָה, וּמִמִּיתַת הַלֵּב, וּמִשִּׁכְחָה, וּמִרַעֲעִין בְּכָל הַבְּחִינֹת.

וְזַכַּנִּי לְזַכֵּרֹן־דְּקִדְשָׁה, שְׁנִזְכֶּה תְּמִיד לְדַבֵּק מִחֻשְׁבְּתֵנוּ בְּעַלְמָאֲדָתִי, בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וּבְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם, בְּכָלְל וּבְפָרֵט, וְלֹא נֹאבֵד אֶת עוֹלָמֵנוּ הַסִּיּוֹשְׁלוֹם בְּחַנָּם. וְנִזְכּוֹר "אֶת יְמֵי הַחֹשֶׁךְ, כִּי הִרְבֵּה יָהִיו כָּל שְׂבָא הַבָּל". וְנִזְכּוֹר אֶת בּוֹרְאֵנוּ בִּימֵי בַּחֲרוּתֵינוּ, "עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשֶׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ, וְהָאוֹר, וְהַיָּרֵחַ, וְהַכּוֹכָבִים, וְשָׁבוּ הָעֵינַיִם אַחֵר הַנְּשָׁם".

וְנִזְכֶּה לְזַכֵּר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְלֹא נִשְׁכַּח דְּבַר מִמִּשְׁנֵתֵנוּ. וְלֹא נִשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵינוּ וְאֲשֶׁר שָׁמְעוּ אָזְנֵינוּ מִפִּי חֲכָמֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים. וְנִזְכּוֹר

בְּעַלְמָאֲדָתִי תְּמִיד, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְלִהְיוֹת כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב תְּמִיד. וְזַכֵּר לָנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ, וְקִיָּם לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְזַכַּרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזַכֵּר, וְהָאָרֶץ אֲזַכֵּר". וְנֹאמַר: "וְזַכַּרְתִּי לָהֶם בְּרִית רֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי ה'".

וְנֹאמַר: "זַכַּרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ, אֲהַבַת כָּל־וּלּוֹתֶיךָ, לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בְּמִדְבָּר, בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה". וְנֹאמַר: "הֲבֵן יָקִיר לִי אֲפָרִים, אִם יָלַד שְׁעִשׂוּעִים, כִּי מִדֵּי דְבָרֵי בּוֹ זְכוּר אֲזַכֵּרְנוּ עוֹד, עַל כֵּן הָמוּ מַעֲי לֹ, רַחֵם אֲרַחֲמֵנוּ נָאם ה'. זְכֹר רַחֲמֶיךָ ה' וְחֶסְדֶּיךָ כִּי מַעֲוֹלָם הַמָּה. חַטָּאת נְעוּרַי וּפְשָׁעֵי אֵל תִּזְכֵּר, כְּחֶסְדֶּךָ זְכֹר לִי אֶתָּה לְמַעַן טוֹבֶךָ ה'".

[ב] לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"א קלא

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קצב, 'מעלת דבור אמת של הצדיק')

רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְזַכַּנִּי לְזַכֵּרֹן אֱמֶת דְּקִדְשָׁה, לְזַכֵּר הֵיטֵב אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה.

וְתִזְכַּנִּי לְהַתְמִיד בְּלִמּוּדֵי הֵיטֵב, לְהַגִּיט בַּתּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה יוֹמָם וּלְיַלְהָ, וְלַחֲזוֹר כָּל דְּבַר מֵאֵה פְעָמִים וְאַחַד.

בְּאִפְן שְׂאֲזַכֵּר תְּמִיד אֶת כָּל דְּבוּר, וְכָל חֲדוּשׁ, וְכָל טַעַם וְעֵצָה, אֲשֶׁר גָּלִית לָנוּ בַּתּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, הַמְּלֵאָה עֲצוֹת וְאוֹרוֹת קְדוּשׁוֹת וְנוֹרָאוֹת, וְלִזְכֹּרֶם הֵיטֵב בְּכַח הַזְכָּרוֹן שְׁלֵי יָפֵה כָּל יְמֵי חַיֵּי עַד עוֹלָם, עַד הַיּוֹם אֲשֶׁר תֵּאֲסַפְנִי אֵלֶיךָ בְּשָׁלוֹם.

וְאִזְכָּה לְבַא לְשֵׁם, עִם כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, לְהִיזוֹת בְּכֻלּוֹ 'יְרַאֲיָה עוֹסְקֵי תוֹרָתְךָ' שֶׁנֶּאֱמַר שִׁיחָהּ קָשׁוּר, וְחֻקּוֹ, וְכֻלּוֹ, עֲלֵיהֶם: "אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁבָּא לְכַאן וְתִלְמִודוֹ וְנִאָחַד, בְּשִׁכְלֵי וְנִשְׁמָתֵי, כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה שֶׁבִּנְתָב וְשֶׁבַע־לִפְתָּה. וְאִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ, בְּיָדוֹ".

חֵידוֹת לְפָרָשַׁת הַשְּׁבוּעַ

["אֲחֻדָּה נָא לָכֶם חֵידָה, חוּדָה חֵידָתְךָ וְנִשְׁמָעְנָה" (שׁוֹפְטִים יד, יב-יג)]

(א) מַה הַקָּשֶׁר בֵּין עֲנִין 'מַחֲאֵת כַּפַּיִם בַּתְּפִלָּה' - ל'מַחֲלֶקֶת קָרַח וְעֵדְתוֹ'? - הָאֵם עַל-יְדֵי 'מַחֲאֵת כַּפַּיִם בַּתְּפִלָּה', יֵשׁ תִּקְוָה שֶׁנוֹכַח לְתַקֵּן עַל-יְדֵי-זֶה 'פָּגַם קָרַח'?

(ב) הָאֵם מִי שֶׁהוּא 'אֲטֵר יָד' - יֵשׁ לוֹ אִיזָה שִׁיכּוֹת עִם 'קָרַח'?

(ג) מַה הַקָּשֶׁר בֵּין עֲנִין 'קָרַח' - ל'רֵאשׁ-חֲדָשׁ'?

(ד) מַה יֵשׁ לְרַבְּנֵנוּ ז"ל לְהַגִּיד עַל הַפְּסוּק: "פָּרַח מִטָּה אֲהַרֵן"? - וְהָאֵם הַלְשׁוֹן "פָּרַח", חוּץ מִפְּשָׁטָא דְקָרָא שֶׁהוּא "לְבַלּוֹב הַפְּרָחִים", וְכִמּוֹ שֶׁכָּתוּב שָׁם: "וַיֵּצֵא פָּרַח וְכוּ', הָאֵם מִשְׁמַעוֹתָיו גַּם "פּוֹרַח" (כְּמוֹ פּוֹרַח בְּאֵוִיר)?

(ה) עַל אִיזָה דְבָר הָיָה רַבְּנֵנוּ ז"ל מְצַטְטֵר עֲצֻמוֹ עַד כְּדֵי כָּה, שֶׁבִּשְׁבִיל זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל לִישֵׁן כָּל הַלַּיְלָה? - וּבְמָה נֶחֱם עֲצֻמוֹ אַחֲר־כֵּן?

(ו) מַה הָעֵבוּדָה שֶׁלֵּנוּ ב'חֲדָשׁ תַּמּוּז'? - וּמָה אָנוּ צָרִיכִין אָז לְתַקֵּן?

הַתְּשׁוּבוֹת לְכָל אֵלֵינוּ הַחֵידוֹת וְהַפְּלִיאוֹת - נִמְצָאִים בְּתוֹךְ הַגְּלִיוֹן הַזֶּה

א לְעִכְטֵיגֵן שִׁבְתָּ - מְכוּן אֹר הָאוֹרוֹת

